

УИЛИЯМ МАКДОНАЛД ИСТИНСКО СЛЕДВАНЕ НА ХРИСТОС

Превод от английски: Ясен Дамянов, Красимира Ненова, 2000

chitanka.info

ПРЕДГОВОР

Тази книжка е опит да се извадят наяве някои принципи на новозаветното ученичество. Някои от нас в продължение на години са виждали тези принципи в Словото, но някак си са заключили, че те са твърде крайни и неприложими в сложното време, в което живеем. Така ние се поддадохме на ледения мраз на нашето духовно обкръжение.

После срещнахме група млади вярващи, които си бяха поставили за цел да покажат, че изискванията на Спасителя към Неговите ученици не само са напълно приложими, но и че единствено тяхното изпълнение може да доведе до евангелизиране на света.

Ние сме много задължени на тези млади хора за това, че дадоха жив пример за много от истините, показани тук.

Доколкото тези истини все още надхвърлят нашия собствен опит, ние ги издигаме като стремеж на сърцето си.

ВЪВЕДЕНИЕ

Пътят към истинското ученичество започва, когато един човек се новороди. Той започва, когато се случат следните събития:

(1) Когато той осъзнае, че е грешен, изгубен, сляп и гол пред Бога.

(2) Когато признае, че не може да се спаси сам чрез добро поведение или добри дела.

(3) Когато повярва, че Господ Исус Христос е умрял на кръста като Негов заместник.

(4) Когато чрез ясно решение на вяра той признае Исус Христос за свой единствен Господ и Спасител.

Така човек става християнин. Важно е да подчертаем това предварително. Немалко хора смятат, че човек става християнин, като живее християнски живот. НИ НАЙ-МАЛКО! За да заживеете живот на християнин, първо трябва да станете такъв.

Животът на ученика, описан на следващите страници, е свръхестествен. Ние нямаме в себе си силата да го живеем. Нуждаем се от божествена сила. Едва когато бъдем новородени, получаваме и силата да живеем така, както е учил Исус.

Преди да продължите да четете, задайте си въпроса: „Наистина ли съм роден отгоре? Станал ли съм дете на Бога чрез вяра в Исус Христос?“.

Ако не сте, приемете го сега за ваш Господ и Спасител. След това решете да Му се покорявате във всичко, което заповядва, без значение какво може да ви струва това.

УСЛОВИЯТА ДА БЪДЕШ УЧЕНИК

Истинското християнство е пълно посвещение на Господ Исус Христос.

Спасителят не търси мъже и жени, които ще Му дадат свободните си вечери или почивните си дни, или годините след пенсиониране. Той търси онези, които ще Му дадат първото място в своя живот. „Днес Той търси — както винаги е търсел — не тълпи, носещи се безцелно след Него, а отделни мъже и жени, чиято вяроност до смърт ще се роди от съзнанието, че Той желае онези, които са готови да следват пътя на саможертва, който Той е утъпкал пред тях“ — Ивън Хопкинс.^[1]

Нищо друго не може да бъде подходящ отговор на Неговата жертва на Голгота, освен безусловното отдаване. Една любов, толкова велика, така божествена, не може никога да се задоволи с нещо по-малко от нашите души, нашия живот, всичко наше.

Господ Исус постави строги изисквания пред тези, които искат да Му бъдат ученици — изисквания, които в съвременното общество почти напълно се пренебрегват. Твърде често ние гледаме на християнството като на отървяване от пъкъла и гаранция за рай. Оттам нататък смятаме, че имаме всички права да се ползваме от най-доброто, което този свят може да ни предложи. Знаем, разбира се, че в Библията съществуват тези силни стихове за ученика на Христос, но ни е трудно да ги съвместим със своите собствени представи за това какво е християнство.

Ние приемаме факта, че един войник жертва живота си от любов към родината. Не ни изглежда странно, че комунистите жертват живота си по политически причини. Но че „кръв, пот и сълзи“ трябва да характеризират живота на един последовател на Христос, ни се струва някак си далечно и непонятно.

Но думите на Господ Исус са достатъчно ясни. Едва ли има място за неразбиране, ако ги приемем за чиста истина. Ето условията на ученичеството, както са ни дадени от Спасителя на света:

1. Любовта към Господ Исус Христос над всичко

„Ако някой дойде при Мен и не намрази баща си и майка си, жена си, децата си, братята си и сестрите си, а още и собствения си живот, не може да бъде Мой ученик“ (Лука 14:26). Това не означава, че трябва когато и да било да проявяваме към близките си враждебност или зла воля. Означава обаче, че нашата любов към Христос трябва да бъде толкова голяма, че всички други наши отношения — дори към най-близките ни — в сравнение с нея трябва да изглеждат като омраза. Всъщност най-трудната фраза в този стих е: „... а също и собствения си живот“. Самолюбието е една от най-упоритите пречки по пътя на ученичеството. Докато не сме готови да се откажем от живота си заради Него, ние не сме там, където Той ни иска.

2. Отричане от себе си

„Ако някой дойде след мен, нека се отрече от себе си...“ (Мат. 16:24). Отричането от себе си не е себеотрицание. Последното е отказване от някои удоволствия, храни или притежания. А да се отречеш от себе си, означава толкова пълно да се покориш на господството на Христос, че твоето „Аз“ да няма никакви права или власт. Означава, че „Аз“-ът абдикира напълно от трона си. Това е изразено в думите на Хенри Мартин: „Господи, нека изгубя напълно своята собствена воля, нека не считам истинското си щастие за зависещо и в най-малка степен от нещо, което може да ме сполети отвън, а за изцяло съдържащо се в хармонията с Твоята воля“.

*Мой славен Победителю, Принце Божествен!
Взemi капитулиралите ми ръце във Своите!
Най-сетне волята ми Ти принадлежи
тържествено:
Щастлив васал съм аз на Твоята корона!*

Х. Г. Моул

3. Съзнателен избор на кръста

„Ако някой дойде след мен, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си...“ (Мат. 16:24). Кръстът не е някаква физическа немощ или душевно страдание; тези неща са присъщи на всички хора. Кръстът е

един път, който е избран съзнателно и доброволно. Той е „път, който до днес, според вървежа на този свят, е път на позор и безчестие“ — Котес^[2]. Кръстът символизира срама, преследването и хулите, който светът изсипа върху Божия Син и който ще изсипе върху всеки, който дръзне да се изправи срещу течението. Всеки вярващ може да избегне кръста просто като се съобразява със света и неговите пътища.

4. Живот, изживян в следване на Христос

„Ако някой дойде след мен, нека се отрече от себе си, нека вземе кръста си и нека Ме следва“ (Мат. 16:24). За да разберем какво означава това, трябва просто да се запитаме: „Какво характеризираше живота на Господ Исус?“. Това беше живот на подчинение на волята на Бога. Живот, живян със силата на Светия Дух. Живот на саможертвено служене на другите. Живот на търпение и многострадание пред лицето на най-ужасните неправди. Живот на ревност, изразходване, самообладание, кротост, благост, вярност и отдаденост (Гал. 5:22-23). За да бъдем Негови ученици, трябва да ходим, както е ходил Той. Трябва да показваме плодовете на приликата с Христос (Йн. 15:8).

5. Пламенна любов към всички, които принадлежат на Христос

„По това ще познаят всички, че сте Мои ученици: ако имате любов помежду си“ (Йн. 13:35). Това е любовта, която цени другия повече от себе си. Любовта, която покрива множество грехове. Любовта, която дълго търпи и е милостива. Тя не се превъзнася и не се гордее. Тя не се държи безобразно, не търси своето, не е раздражителна, не мисли зло. Тя преглъща всичко, вярва на всичко, надява се на всичко и всичко търпи (1 Кор. 13:4-7). Без тази любов ученичеството би било един студен законнически аскетизъм.

6. Неотклонно постоянство в Неговото слово

„Ако стоите в словото Ми, наистина сте Мои ученици“ (Йн. 8:31). За да има истинско ученичество, е нужно постоянство. Лесно е да започнем добре, да избухнем в блясъка на славата! Но проверката за истинност е устояването докрай. Този, който гледа назад, след като е сложил ръка на ралото, е негоден за Божието царство (Лука 9:62). Епизодично подчинение на Писанието не върши работа. Христос търси тези, които ще Го следват в постоянно, безусловно покорство.

*Запази ме от връщане назад!
На плуга ръкохватките са мокри от сълзи;
Негодни от ръжда са упойте сечива —
О, Боже мой! От връщане назад ме опази!*

Х. Г. Моул

7. Отричане от всичко, за да следваме Него

„Който от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде мой ученик“ (Лука 14:33). Това е може би най-непопулярното от всички изисквания към ученика, които Христос е поставил, и нищо чудно да е най-непопулярният стих в цялата Библия. Начетени богослови ще ви изложат хиляда и една причини, поради които той не трябва да се разбира буквално, но обикновените ученици го поглъщат жадно, като приемат, че Господ Исус е знаел какво говори. Какво означава да се отречеш от всичко, което имаш? Означава да изоставиш всички материални притежания, които не са абсолютно необходими и които могат да се използват за разпространение на благовестието. Човекът, който се е отрекъл от всичко, не се превръща в нехранимайко; той работи, за да осигури нуждите на семейството си и на самия себе си. Но тъй като страстта на живота му е делото на Христос да напредва, той влага всичко, което е в повече от насъщните нужди, в работата на Господа и оставя бъдещето на Бога. Търсейки най-напред Божието царство и Неговата правда, той вярва, че никога няма да му липсват храна и облекло. Той не може съзнателно да задържа излишъци, когато души загиват в нужда от благата вест. Той не иска да пропилява живота си в трупане на богатства, които ще попаднат в ръцете на дявола, когато Христос дойде за Своите светии. Той желае да се покорява на Христовата забрана за събиране на съкровища на земята. Отричайки се от всичко, той жертва това, което и без друго не може да задържи и което вече е престанал да обича.

И така, това са седемте изисквания към ученика на Христос. Те са ясни и недвусмислени. Пишещият това осъзнава, че чрез тяхното изваждане наяве той се самоосъжда като безполезен слуга. Но трябва ли Божията истина винаги да бъде потискана заради неуспехите на Божия народ? Не е ли вярно, че винаги посланието е по-голямо от онзи, който го носи? Не е ли правилно да признаем Бога за истинен, а

всеки човек — за лъжлив? Не трябва ли да кажем „Твоята воля да се изпълни дори в моята слабост“?

Като изповядаме миналия си провал, нека смело се обърнем към изискванията на Христос и отсега нататък да търсим това: да бъдем истински ученици на нашия прославен Господ!

*Учителю, води ме към Своята врата!
Пробий ухото ми, отново се предавам!
Защото Твойто иго значи свобода —
за Тебе да се трудя и търпя желая само.*
Х. Г. Моул

---

[1] Н. А. Evan Hopkins ↑

[2] С. А. Coates ↑

ОТРИЧАНЕ ОТ ВСИЧКО

*„И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик.“
(Лука 14:33)*

Човек трябва да се отрече от всичко, за да може да бъде ученик на Господ Исус. Това е недвусмисленото значение на думите на Спасителя. Без значение колко възражения можем да приведем срещу такова „крайно“ изискване, без значение колко ще се бунтуваме срещу такова „невъзможно“ и „неразумно“ поведение, остава фактът, че това е Словото на Господа и Той има предвид точно това, което казва.

Най-напред трябва да осъзнаем следните сурови истини:

а) Исус не е отправил това изискване към определена избрана група християнски работници. Той е казал: *„ако някой^[1] от вас...“*.

б) Той не е казал, че просто би трябвало да имаме желанието или готовността да се отречем от всичко. Казал е: *„... ако някой от вас не се отрече...“*.

в) Не е казал и че трябва да се отречем от определена част от това, което имаме. Той казва: *„... който от вас не се отрече от всичко, което има...“*.

г) Той не е казал, че за човека, който се държи за своите съкровища, е възможна някаква половинчата форма на ученичество. Исус казва: *„... той не може да бъде Мой ученик“*.

Всъщност не би трябвало да сме изненадани от това абсолютно изискване, като че ли то е единственото в цялата Библия. Не казва ли Исус:

„Не си събирайте съкровища на земята, където молец и ръжда ги разяждат и където крадци подкопават и крадат. А си събирайте съкровища на небето...“ (Мат. 6:19-20)?

Както Уесли много точно отбелязва: *„Трупането на имот на земята е така ясно забранено от нашия Учител, както*

прелюбодейството и убийството“.

Не казва ли Исус: „Продайте имота си и давайте милостиня...“ (Лука 12:33)?

Не заповяда ли на богатия младеж: „... Продай всичко, което имаш, и го раздай на бедните, и ще имаш съкровище на небето; и ела и Ме следвай“ (Лука 18:22)?

Ако не е имал предвид точно това, което е казал, какво тогава е имал предвид?

Не е ли вярно, че вярващите от ранната църква „продаваха стоката и имота си, и ги разпределяха между всички, според нуждата на всекиго“ (Деян. 2:45)?

И не е ли истина за много от светиите на Бога през вековете, че те наистина са се отричали от всичко, за да следват Исус?

Антъни Норис Гроувз^[2] и съпругата му, ранни мисионери в Багдад, се убедили, че „трябва да престанат да трупат съкровища на земята и да започнат да използват целия си значителен доход... за служба на Бога“^[3]. Убежденията на Гроувз по този въпрос са изложени в брошурата му „Посвещение на Христос“^[4].

Чарлз Стъд „реши да отдаде целия си живот на Христос и да приеме предложената му златна възможност да направи това, което младият богаташ не успял... Това беше едно просто покорство на черно-белите изисквания на Божието Слово“.^[5] След като похарчил хиляди за делото на Господа, той запазил сума, равняваща се на \$9 588 за своята годеница. Не бивало да бъде пренебрегната от съпруга си. Тя го попитала: „Чарли, какво каза Господ на младия богаташ?“.

„Продай всичко“ — отговорил той.

„Добре тогава, нека започнем на чисто с Господа още от сватбата си.“ И парите заминали за християнските мисии.

Същият дух на преданост е движел и Джим Елиът. Той писал в дневника си:

„Татко, нека бъда слаб, за да престана да се вкопчвам във временните неща. Животът ми, репутацията ми, притежанията ми — Господи, нека изгубя силата на хватката си. Дори, Татко, да бих загубил и любовта да бъда гален. Колко често съм отпуснал хватката, единствено за да

спечеля това, което съм очаквал с «безобиден» копнеж — погалването. Отвори ръката ми, за да приеме гвоздеа на Голгота, както беше отворена Христовата ръка — та аз, оставил всичко, сам да бъда освободен, развързан от всичко, което сега ме оплита. Той не счете Небето, да, равенството с Бога, за нещо, което трябва да сграбчи и да държи. Така че дай ми да отпусна хватката си“.^[6]

Нашите измамни сърца ни казват, че не е възможно думите на Господа да се вземат буквално. Ако се отречем от всичко, ще умрем от глад. Все пак трябва да мислим за собственото си бъдеще, а и за бъдещето на любимите си хора. Ако всеки християнин се отрече от всичко, кой ще финансира работата за Господа? И ако няма никакви богати християни, как ще бъдат достигнати с евангелието хората от повисшата класа? И така, аргументите се сипят един след друг, за да докажат, че Господ Исус не би могъл да има предвид това, което е казал.

Истината обаче е, че покорството на заповедта на Господа е най-разумният и мъдър начин на живот, носещ най-голямо удовлетворение и радост. Свидетелството на Писанието и на опита говори, че никой, който е живял саможертвено за Христос, не е изпадал в лишение. Когато човек се покорява на Бога, Господ се грижи за него.

Човекът, който се отрича от всичко, за да следва Христос, не е постоянен просяк, който разчита на другите християни да го издържат.

1. Той е работлив. Работи упорито, за да посрещне собствените си нужди и тези на семейството си.

2. Той е пестелив. Живее възможно най-икономично, така че всичко, което е в повече от насъщните му потребности, да може да се използва за делото на Господа.

3. Той е предвидлив. Вместо да трупа богатства на земята, той трупа съкровища на небесата.

4. Той се доверява на Бога. Вместо да хвърли най-добрите си години в трупане на големи спестявания за осигурени старини, той дава своето най-добро време в служба на Христос и се надява на Него за бъдещето.

Той вярва, че ако търси най-напред Божието царство, никога няма да му липсват храна и облекло (Мат. 6:33).

За него е неразумно да трупа имот за черни дни. Той би се аргументирал така:

1. Как бихме могли съзнателно да трупаме допълнителни пари, когато те могат да бъдат използвани още сега за спасяването на души? „... Но ако някой има богатства на този свят, и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си от него, как обитава в него Божията любов?“ (1 Йн. 3:17)

И още — не забравяйте тази важна заповед: „Обичай ближния си като себе си“ (Левит 19:18). Можем ли да кажем наистина, че обичаме този наш ближък, когато оставяме да умира от глад, когато ние самите имаме достатъчно и в излишък? Няма ли да се обърнем към всеки, който е преживял радостта от познаването на неизразимия Божи дар, и да попитам: „Би ли разменил това познание... за хиляда свята?“. Тогава нека не стискаме за себе си средствата, чрез които други могат да получат това освещаващо познание и този небесен мир — А. Гроувз.

2. Ако наистина вярваме, че идването на Христос е предстоящо, ще се стремим да използваме парите си веднага. Иначе поемаме риска те да попаднат в ръцете на дявола — пари, които са можели да бъдат използвани за вечно благословение.

3. Как бихме могли съзнателно да се молим на Господа да снабди финансовите нужди на християнската работа, когато самите ние имаме пари, които не желаем да използваме за това? Отричането от всичко ни спасява от лицемерие в молитвата.

4. Как бихме могли да учим другите на цялото Божие слово, ако има области като тази, в които не сме се подчинили на истината? Животът ни в такъв случай ще запечата устата ни.

5. Разумният човек от света трупа изобилни запаси за бъдещето. Това не е ходене с вяра, а с виждане. Християнинът е призван към живот на зависимост от Бога. По какво се отличава той от света и неговите пътища, ако трупа богатства тук на земята?

Много често се чува аргументът, че ние трябва да подсигурием бъдещето на семействата си; в противен случай сме по-лоши от невярващи. Следните два стиха често се използват в подкрепа на това:

„... понеже децата не са длъжни да събират имот за родителите, а родителите — за децата“ (2 Кор. 12:14).

„Но ако някой не се грижи за своите и най-вече за домашните си, той се е отрекъл от вярата и е по-лош от невярващ“ (1 Тим. 5:8).

Внимателното изследване на тези стихове показва, че те се отнасят до **МОМЕНТНИТЕ НУЖДИ**, а не до **ЗАПАСИ ЗА БЪДЕЩЕТО**.

В първия стих Павел използва ирония. Той е бащата, а коринтяните са децата. Той не ги е товарил финансово, макар да е имал пълното право да го направи като служител на Господа. В края на краищата, той е техен баща във вярата, а обикновено бащите се грижат за децата, а не обратно. Тук изобщо не става дума за родители, които подsigуряват бъдещето на децата си. Целият пасаж говори за текущите нужди на Павел, а не на вероятните му бъдещи потребности.

В 1 Тимотей 5:8 апостолът обсъжда грижата за бедните вдовици. Той твърди, че за тях и прехраната им носят отговорност техните роднини. Ако няма роднини или те не изпълняват задълженията си, тогава местната църква трябва да се погрижи за вярващите вдовици. Но тук отново става дума за текущите нужди — не за бъдещите.

Божията цел е членовете на Христовото тяло да се грижат за непосредствените нужди на братята и сестрите си:

„Това е въпрос на споделяне. Днес вашето изобилие ще запълни тяхната нужда, а един ден тяхното изобилие може да запълни вашата нужда. По този начин споделяме един с друг и както казва Писанието, онзи, който е събрал много, няма излишък и онзи, който е събрал малко, няма недостиг“.

(Филипс, 2 Кор. 8:15)

Християнин, който си мисли, че трябва да подsigурява бъдещите си нужди, се изправя пред трудния въпрос колко ще бъде достатъчно.

Затова той прекарва живота си в преследване на някакво неопределено по величина богатство, лишавайки се от привилегията да даде най-доброто от себе си на Господ Исус Христос. Той стига до края на един пропилян живот и открива, че така или иначе всичките му нужди са щели да бъдат посрещнати, ако е живял с цяло сърце за Спасителя.

Ако всички християни вземеха думите на Господ Исус буквално, не би имало недостиг на средства за делото на Господа. Благовестието щеше да шества с по-голяма сила и мощ. Когато някой ученик би се сблъскал с определена нужда, за другите би било радост и привилегия да споделят с него това, което имат.

Да се твърди, че трябва да има и богати християни, които да могат да достигнат до богатите хора в света, е абсурд. Павел е достигнал до дома на императора, когато сам е бил затворник (Фил. 4:22). Ако се покоряваме на Бога, можем да Му се доверим, че Той ще уреди подробностите.

Примерът на Господ Исус трябва да приключи всички спорове. Слугата не е по-горен от господаря си. „Зло е за слугата да търси богатство, почит и слава в един свят, в който неговият Господ беше беден, презрян и отхвърлен“ — Георг Мюлер^[7].

„Страданията на Христос включваха бедността — 2 Коринтяни 8:9. Разбира се, бедност не означава непременно мръсотия и дрипи, но във всеки случай означава липса на запаси и средства за разкош... Преди около тридесет години... Ендрю Мърей^[8] посочи, че Господ и Неговите апостоли не биха могли да изпълнят задачата си, ако не са били наистина бедни. Този, който иска да вдигне друг, трябва да се наведе, като самарянина, а огромното мнозинство от човечеството е живяло и все още живее в бедност“ — А. Гроувз.

Хората казват, че за домашния живот са необходими някои материални притежания. Това е вярно.

Хората казват, че бизнесменът-християнин трябва да разполага с определен капитал, за да движи бизнеса си. Това е вярно.

Хората казват, че има и други материални притежания, като автомобил например, които могат да се използват за Божия слава. Това също е вярно.

Но извън тези основателно необходими неща християнинът трябва да живее пестеливо и саможертвено за разпространението на

евангелието. Неговото мото трябва да бъде: „Работи много, харчи малко, давай много и всичко за Христос“ — А. Гроувз.

Всеки от нас е отговорен пред Бога за това какво означава за него да се отрече от всичко. Един вярващ не може да заповядва на друг; всеки трябва да действа според личното си водителство от Господа. Това е изключително личен въпрос.

Ако като резултат от такова водителство Господ доведе вярващия до степен на посвещение, непозната дотогава, няма място за лична гордост. Всички жертви, които ние правим, не са никакви жертви, погледнати в светлината на Голгота. Освен това, ние само даваме на Господа това, което и без друго ще изгубим, и това, към което вече не сме привързани.

„Не е глупак онзи, който дава това, което не може да запази, за да спечели онова, което не може да загуби“ — Джим Елиът.

---

[1] букв.: всеки от вас (гр.). — Б.р. ↑

[2] Anthony Norris Groves ↑

[3] „Men of His Right Hand“, The witness magazine, January, 1961.

↑

[4] Walterick Publishers, Box 2216, KCK 66110 ↑

[5] Grubb, Norman, C. T. Studd, Lutterworth Press, 1954, p. 64. ↑

[6] Elliot, Elisabeth, Shadow of the Almighty, Harper and Brothers, 1958, p. 246. ↑

[7] George Muller ↑

[8] Andrew Murray ↑

ПРЕЧКИ ПРЕД СЛЕДВАНЕТО

Всеки, който си поставя целта да следва Христос, може да бъде сигурен, че пред него ще се появят множество пътища за бягство. Ще му се дадат безброй възможности да се върне назад. Други гласове ще го викат и ще му предлагат да отреже няколко сантиметра от кръста. Дванадесет легиона ангели стоят готови, за да го спасят от пътя на себеотрицание и саможертва.

Това е илюстрирано по забележителен начин в разказа за тримата кандидат-ученици, които оставиха други гласове да заглушат гласа на Христос.

„А като вървяха по пътя, един човек Му рече: Господи, ще Те следвам, където и да идеш. Исус му каза: Лисиците си имат леговища и небесните птици — гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да подслони. А на друг каза: Последвай Ме. А той рече: Господи, позволи ми първо да отида и да погребва баща си. Но Той му каза: Остави мъртвите да погребват своите мъртъвци; а ти иди и разгласявай Божието царство. Рече и друг: Ще Те следвам, Господи; но първо ми позволи да се сбогувам с домашните си. А Исус му каза: Никой, който е сложил ръката си на плуга и гледа назад, не е годен за Божието царство.“

(Лука 9:57-62)

Трима неназовани мъже застанаха лице в лице с Исус Христос. Те чувстваха вътрешна необходимост да Го последват. Но позволиха на нещо друго да застане между техните души и пълното посвещение на Господа.

Г-Н ТВЪРДЕ БЪРЗ

Първият е бил наречен г-н Твърде Бърз. Той сам въодушевено предлага да последва Господа навсякъде. „Ще Те следвам, където и да идеш.“ Никаква цена няма да бъде твърде висока. Никой кръст няма да бъде прекалено тежък. Никой път няма да бъде прекалено стръмен.

На пръв поглед изглежда, че отговорът на Спасителя няма връзка с искреното доброволно предложение на г-н Твърде Бърз. Исус казва: „Лисиците си имат леговища и небесните птици — гнезда, а Човешкият Син няма къде глава да подслони“. Всъщност отговорът на Господа е най-подходящият. Все едно че Той казва: „Ти твърдиш, че искаш да Ме следваш навсякъде, но готов ли си да живееш без материални удобства? Лисиците имат повече удобства в този свят, отколкото Аз. Птиците имат гнездо, което могат да нарекат свое. А Аз съм бездомен Скитник в света, създаден от Моите ръце. Готов ли си да жертваш сигурността на собствения дом, за да ме следваш? Готов ли си да изоставиш нормалните удобства на живота, за да Ми служиш отдадено?“.

Изглежда, че човекът не е бил готов, защото не чуваме повече нищо за него в Свещеното Писание. Любовта му към земните удобства явно е била по-голяма от неговата отдаденост на Христос.

Г-Н ТВЪРДЕ БАВЕН

Вторият е бил наречен г-н Твърде Бавен. Той не е доброволец както първият; Спасителят го призовава да Му бъде последовател. Отговорът му не е категоричен отказ. Не може да се каже, че той изобщо не се интересува от Господа. По-скоро има нещо друго, което иска да направи най-напред. И това е големият му грях: той поставя собствените си намерения пред намеренията на Христос. Забележете отговора му: „Господи, позволи ми първо да отида и да погребя баща си“.

Разбира се, че е напълно нормално един син да окаже на родителите си дължимата почит. И ако бащата е починал, напълно в рамките на християнската вяра е той да бъде погребан от сина си. Но естествената почит и уважение определено се превръщат в грях, когато биват поставени над интересите на Исус Христос. Действителният стремеж на живота на този човек се разкрива от откритата му молба: „Господи,... ми първо...“ Останалите думи, които изговаря, са просто

за прикритие на вътрешното му желание да постави себе си на първо място.

Изглежда той не е разбирал парадоксалността и моралния абсурд на думите „Господи,... ми първо...“. Ако Христос е Господ, тогава Той трябва да е Първи! Ако личното местоимение „Аз“ седи на престола, тогава Христос няма власт.

Г-н Твърде Бавен има да свърши една работа и той поставя тази работа на първо място. Затова Исус му отговаря съвсем подходящо: „Остави мъртвите да погребват своите мъртъвци; а ти иди и разгласявай Божието царство“. Бихме могли да перифразираме думите Му така: „Има неща, които духовно мъртвите могат да правят също толкова добре, колкото и вярващите. Но има други неща в живота, които само вярващите могат да направят. Внимавай да не прекараш живота си във вършене на неща, които един неповярвал може да направи не по-зле от теб. Остави духовно мъртвите да погребват физически мъртвите. А що се отнася до теб — бъди незаменим. Нека целта на живота ти бъде да напредва Моето дело на земята“.

Изглежда цената е била прекалено висока за г-н Твърде Бавен. Той напуска сцената на историята в безименно мълчание.

Ако първият човек е илюстрация за материалните удобства като пречка пред ученичеството, вторият може да се разглежда като пример за работа или професия, на която се дава предимство пред главния смисъл на съществуването на християнина. Няма нищо лошо в светската работа и професия.

Божията воля за човека е да работи, за да издържа себе си и семейството си. Но животът на истинския ученик изисква първо да търсим Божието царство и Неговата правда. Животът на вярващия не бива да бъде пропилян в неща, които и неповярвалите могат да свършат по същия начин, ако не и по-добре. Задачата на професията е просто да бъдат осигурени текущите нужди, докато главното призвание на християнина е да проповядва Божието царство.

Г-Н ТВЪРДЕ ЛЕСЕН

Третият човек е бил наречен г-н Твърде Лесен. Той прилича на първия по това, че сам предлага да следва Господа. Прилича и на втория по това, че използва същия противоречив израз: „Господи,... първо ми...“. Той казва така: „Ще Те следвам, **Господи**; но **първо ми**

позволи да се сбогувам с домашните си“. Още веднъж трябва да отбележим, че взето само по себе си, в това желание няма нищо принципно зло. Не противоречи на Божия закон да обичаме роднините си и да се грижим за тях, нито пък да спазим правилата на вежливостта, когато ги напускаме. Къде тогава този човек се провали при изпита? В следното: той позволи на нежните чувства към семейството да изместят Христос от първото Му място.

И така, със съвършена проникателност Господ Исус казва: „Никой, който е сложил ръката си на плуга и гледа назад, не е годен за Божието царство“. С други думи, „Моите ученици не са от такова егоцентрично и мекушаво тесто като теб. Аз искам хора, които са готови да отхвърлят семейните връзки; които няма да бъдат отклонени от сантиментални роднини; които ще поставят Мен над всеки друг човек в живота си“.

Принудени сме да заключим, че г-н Твърде Лесен е изоставил Исус и тъжно си е отишъл по пътя. Неговото самоуверено желание да стане ученик се разбива в камъка на родствените и семейните връзки. Може би този камък е една ридаеща майка, която проплаква: „Ще разбиеш майчиното ми сърце, ако ме напуснеш, за да станеш мисионер!“. Не знаем точно. Това, което знаем, е, че Библията милостиво пропуска името на този слабохарактерен човек, който, обръщайки се назад, се разминава с най-великата възможност в живота си и си спечелва епитафа „Негоден за Божието царство“.

* * *

И така, това са трите основни пречки пред истинското ученичество, илюстрирани чрез трима души, които не бяха готови да вървят с Господа изцяло и докрай:

Г-н Твърде Бърз: любов към земните удобства.

Г-н Твърде Бавен: предимство на работата или професията.

Г-н Твърде Лесен: надделяване на нежните семейни връзки.

Господ Исус все още призовава, както е било винаги, мъже и жени, които да го последват героично и саможертвено.

Пътищата за бягство все още се предлагат, викайки загрижено: „Пощади се! Далеч от тебе това!“. Малцина са готови да откликнат.

*Исусе, взех си кръста,
оставих всичко и след Тебе ще вървя.
Гол, беден и презрян, отхвърлен — сега съм Твой —
от днес до вечността.*

*Как се стопиха празните надежди,
амбициите ми суетни, знания, мечти;
Изпълнен съм сега със по-добри, копнеж —
Да следвам Теб по Твоите следи.*

*О, нека ме отхвърлят със презрение —
нали така направи и със Теб светът;
За мен е Твойта вяност от значение:
не към човешка слава води Твоят път.*

*И нека Твоят поглед е над мене,
о, Бог на мъдрост, на любов и чудеса!
Врагът ще мрази, други ще се смеят,
но ако с мен си — всичко става светлина!*

Х. Ф. Лайт

УЧЕНИКЪТ Е УПРАВИТЕЛ

Прочетете внимателно Лука 16:1-13. Притчата за неверния управител^[1] беше отправена именно към учениците. В нея Спасителят разкрива причини, които са валидни за учениците от всички времена. В крайна сметка учениците на Христос са управители, на които Той е доверил грижата за Своята собственост и Своите интереси тук на земята.

Притчата изобилства с трудности. На пръв поглед тя поощрява измамата и мошеничеството. Но разбрана в правилната ѝ светлина, тя се оказва наситена с изключително важни наставления.

Накратко, историята е следната: един богат собственик наема управител да се грижи за имуществото и бизнеса му. С течение на времето господарят научава, че този човек прахосва парите му. Той веднага прави ревизия на документите и предупреждава управителя, че ще бъде уволнен.

Управителят разбира, че перспективите му не са розови. Твърде стар е за тежка физическа работа, а да проси се срамува. И така, той залага на следната схема, която трябва да му осигури приятели за идните дни: отива при един от длъжниците на господаря си и го пита: „Колко дължиш на шефа ми?“. „Седемстотин и петдесет галона масло“, е отговорът. „Добре, — казва управителят — плати ми половината и ще считаме въпроса за уреден.“ Отива и при друг от длъжниците на собственика и го пита: „Какво дължиш на шефа ми?“. Той отговаря: „Три тона пшеница“. „Добре... Ако ми платиш за два тона и половина, ще считаме сметката за приключена.“

Още по-шокиращ от действията на нечестния управител е последващият коментар:

„И господарят похвали неверния настойник за това, че е постъпил хитроумно; защото синовете на този свят са похитроумни спрямо своето поколение от синовете на светлината“ (ст. 8).

Как трябва да разбираме това привидно одобрение на нечестните машинации на управителя?

Едно нещо е сигурно. Нито неговият господар, нито нашият Господ одобряват мошеничества. Това именно е била причината този човек да бъде уволнен. Никой праведен човек не би могъл да одобри подобна невярност и измама. На каквото и да ни учи тази притча, то не е, че злоупотребата с чуждото имущество може да бъде оправдана.

Има само едно нещо, за което нечестният управител би могъл да бъде похвален, и то е, че той се замисля за бъдещето си. Той прави всичко възможно, за да си осигури приятели за времето след уволнението си. Той действа за „после“, не за „сега“.

Това е фокусът на притчата. Хората от света полагат големи усилия, за да подсигурят бъдещето си. Единственото бъдеще, за което те са загрижени, са старините им, времето след пенсия. И те се трудят неуморно, за да са сигурни, че животът им ще бъде добре уреден, когато вече няма да са в състояние да работят печеливша работа. Те не считат никакво усилие за прекалено в стремежа си към социална осигуреност.

В това отношение неспасените са по-мъдри от вярващите. Но за да разберем защо, трябва да осъзнаем, че бъдещето на вярващия е на небето, а не на тази земя. Това е същественият момент. Бъдещето за невярващия е времето между „сега“ и гроба. Бъдещето за едно Божие дете е вечността с Бога.

Следователно притчата учи, че неновородените са по-мъдри и действени в подготовката на собственото си бъдеще на земята, отколкото са християните за своето, което е на небето.

На този фон Господ Исус представя практическото приложение на поуката:

„И Аз ви казвам: Спечелете си приятели чрез неправедното богатство, та когато се привърши, да ви приемат във вечните жилища“ (ст. 9).

Неправедното богатство — това са парите ни и всякакви други материални притежания. Имаме възможността да използваме тези неща, за да печелим души за Христос. Хората, спечелени чрез вярната

употреба на парите ни, тук са наречени приятели. Един ден ние също ще бъдем уволнени (ще умрем или ще бъдем взети от Христос при Грабването). Приятелите, спечелени чрез мъдрата употреба на материалните ни притежания, ще бъдат нашите посрещачи, които ще ни приветстват с „Добре дошъл“ във вечните жилища.

Това е начинът, по който мъдрите управители планират бъдещето си — не като прекарват живота си в напразно търсене на сигурност на земята, а в страстен стремеж да бъдат заобиколени в небето от приятели, които са спечелени за Христос чрез техните пари. Пари, които са се превърнали в Библии, Нови Завети, части от Писанието, брошури и всякаква друга християнска литература. Пари, с които са били поддържани мисионери или други Христови работници. Пари, с които е подпомогнато финансирането на християнски радиопрограми и други заслужаващи си християнски дейности. Накратко: пари, които са използвани за разпространение на благовестието по всякакъв възможен начин. „Единственият начин да събирате богатства на небето, е да ги инвестираме в нещо, което отива на небето.“

Когато вярващият осъзнае, че парите му могат да бъдат използвани за спасяването на скъпоценни души, той изгубва любовта си към вещите. Луксът, богатството и разкошът започват да горчат на стомаха му. Той копнее да види несправедното богатство превърнато чрез небесна алхимия във вечни поклонници на Агнето. Той е завладян от възможността да направи нещо в живота на хората, което ще донесе вечна слава на Бога и вечно благословение на самите тях. Той чувства нещо от жаждата на Ръдърфорд:

*Ако доведе една душа при Бога,
пред престола Му, от дясната страна,
то небето ми ще бъде двойно —
там, в земята на Емануил, Спасителя.*

Ан Кози

За него всички диаманти, рубини и перли, всички банкови сметки и застрахователни полици, всички вили, яхти и скъпи коли са несправедно богатство. Ако ги използваме за себе си, те се развалят, но ако ги използваме за Христос, те ще носят дивиденди през цялата

вечност. Начинът, по който се отнасяме към материалните неща, степената, до която се вкопчваме в тях, е проверка на нашия характер. Господ подчертава това в 10-и стих:

„Верният в най-малкото и в многото е верен, а неправедният в най-малкото и в многото е неправеден“.

Тук най-малкото е управлението на материалните притежания. Верните в това най-малко са онези, които ги използват за прослава на Бога и за благословение на ближните си. Неверните в най-малкото са онези, които са използвали собствеността и притежанията си, за да си осигурят комфорт, охолен живот и собствено удоволствие. Ако един човек не се покаже достоен за доверие в най-малкото (материалните притежания), как може да му се има доверие за големите неща (духовно настойничество)? Ако човек е нечестен по отношение на неправедното богатство, как може да се очаква, че ще бъде верен като служител на Христос и управител (настойник) на Божиите тайни (1 Кор. 4:1)?

И така, Спасителят прави още една крачка в този ход на мисли:

„И така, ако в неправедното богатство не бяхте верни, кой ще ви повери истинското?“ (ст. 11).

Земните богатства не са истински богатства; тяхната стойност е крайна и временна. Духовните богатства са истински богатства: тяхната стойност е неизмерима и никога няма да се изчерпи. Щом човек е неверен в начина, по който се отнася със земните неща, не може да очаква, че Бог ще му гласува доверие чрез духовно благословение в този живот и чрез управление на небесните богатства. Господ разширява мисълта с още една стъпка:

„И ако в чуждото не бяхте верни, кой ще ви даде вашето?“ (ст. 12).

Материалните неща не са наша собственост. Те принадлежат на Бога. Всичко, което притежаваме, ни е поверено от Бога, за да го управляваме. Всичко, което може да бъде наречено наистина наше, са плодовете на прилежното ни учение и служение тук и наградите за вярно управление там. Ако не сме се оказали верни в стопанисването на Божията собственост, не можем да очакваме да навлезем в дълбоките тайни на Божието Слово в този живот, нито да бъдем наградени в следващия.

Достигайки до кулминацията на поучението си, Господ обобщава поуката от цялата притча:

„Никой служител не може да служи на двама господари; защото или ще намрази единия и ще обикне другия, или ще се привърже към единия, а другия ще презира. Не можете да служите на Бога и на мамона“ (ст. 13).

Не може да има разделена вяност. Невъзможно е за ученика да живее за два свята. Един управител обича или Бога, или мамона. Ако обича мамона, той мрази Бога.

И накрая нека напомним: всичко това беше казано на учениците — не на невярващите.

---

[1] или: настойник. „Настойничество“ е друга дума за управление на имущество. — Б.пр. ↑

РЕВНОСТ

Простимо е за един ученик, ако няма големи умствени способности. Може да му се прости и ако не е особено силен физически. Но никой ученик няма извинение, ако му липсва ревност. Ако сърцето му не пламти от страстния копнеж по Спасителя, той е осъден.

Все пак християните са последователи на Онзи, който каза: *„Ревността за Твоя дом Ме изяде“* (Йн. 2:17). Техният Спасител изгаряше от копнеж за Бога и за Неговите интереси. В Неговия влак няма места за половинчати последователи.

Господ Исус живееше в състояние на духовно напрежение. Това личи от думите Му *„Имам кръщение, с което трябва да се кръстя; и колко се измъчвам, докато то се извърши!“* (Лука 12:50). И отново, казано по забележителен начин: *„Аз трябва да върша делата на Онзи, който ме е пратил, докато е ден; иде нощ, когато никой не може да работи“*.

Ревността на Йоан Кръстител беше засвидетелствана от Господа, когато Той каза: *„Той беше светило, което гореше и светеше“* (Йн. 5:35).

Апостол Павел беше наистина ревностен човек. Някой се е опитал да улови и скицира пламенния му живот така:

„Той е човек без грижата да си печели приятели, без надеждата или копнежа по светските блага, безчувствен към светските загуби, без грижа за живота си, без страх от смъртта. Той е човек без положение, без звание, без родина. Човек, завладян от една мисъл — благовестието на Христос. Човек, преследващ една-единствена цел — Божията слава.

Глупак, дори доволен от това да бъде считан за глупак заради Христос. Наречете го ентузиаст, фанатик,

дърдорко, или каквото и да е друго странно определение, което светът може да му даде. Но нека бъде странен. В момента, в който го нарекат търговец, собственик, гражданин, богаташ, светски човек, дори човек на здравия разум, с характера му вече е свършено. Той трябва да говори или да умре. И дори да трябва да умре, той ще говори. За него няма почивка; той прекосява суша и море, планини, скалисти места и безпътни пустини. Той вика, не се щади; не може да бъде спрян. Издига гласа си в затвора; и сред морските бури той не мълчи. Пред страшни съдилища и велики царе той свидетелства за истината. Нищо не може да смълчи гласа му, освен смъртта. И дори пред лицето на смъртта, преди мечът да отдели главата от раменете му, той говори, той се моли, той свидетелства, той изповядва, той умолява, той воюва и накрая благославя жестоките хора“.

Други Божии мъже са имали същото пламенно желание да угодят на Бога. Чарлз Стъд пише:

„Някои искат да си живеят спокойно под звъна на църковната камбана.

Аз искам да отворя спасителна база в самото преддверие на ада“.

Интересно е, че към пълно посвещение на Христос го е подтикнала статия, написана от един атеист. В нея се казвало:

„Ако твърдо вярвах, както милиони твърдят за себе си, че религиозното знание и практика в този свят определя съдбата ми в един друг свят, тогава религията би била всичко за мен. Бих захвърлил земните наслади като досада, земните грижи като глупост, земните мисли и чувства като суета. Религията би била първата ми мисъл при събуждане

и последната картина на въображението ми, преди сънят да ме потопи в безсъзнателното. Бих се трудил само за нейното дело. Бих мислил само за идващия ден на Вечността. Бих считал, че една-единствена душа, спечелена за небето, си заслужава цял живот страдания. Последствията тук на земята никога не биха могли да спрат ръката ми или да затворят устата ми. Този свят, със своите радости и скърби, не би заемал мислите ми дори за миг. Бих се стремил да гледам единствено на вечността и на безсмъртните души около себе си, които скоро ще бъдат или навеки щастливи, или навеки нещастни. Бих излязъл в света и бих проповядвал в подходящо и неподходящо време, и посланието ми би било: КАКВО ЩЕ ПОЛЗВА ЧОВЕКА, АКО СПЕЧЕЛИ ЦЕЛИЯ СВЯТ, А ИЗГУБИ ДУШАТА СИ?“.

Джон Уесли е бил ревностен християнин. Той е казал:

„Дайте ми сто души, които обичат Бога с цялото си сърце и душа и не се плашат от нищо, освен от греха, и аз ще преобърна света“.

Джим Елиът, убит мъченически в Еквадор, е бил истински огнен факел за Исус Христос. Една сутрин, когато размишлявал върху думите „Прави служителите си огнен пламък“ (Евр. 1:7), той писал в дневника си:

"Възпламеним ли съм? Боже, избави ме от ужасния азбест на „другите неща“. Моля Те да ме напоиш с маслото на Светия Дух, за да горя. Но огънят е преходен, често догаря бързо. Можеш ли да понесеш това, душе моя — кратък живот? Вътре в мен живее Духът на Най-великия, живял кратко, чиято ревност за Бога Го изяде. „Гориво аз за Теб да бъда искам, а Божи пламък, о, Христе, си Ти!“.

Последният ред е цитиран от едно чудесно стихотворение на Ейми Кармайкъл. Не е чудно, че Джим Елиът е почерпил вдъхновение от него:

*От молитва, която проси избавление
пред урагана, който върху Теб свисти;
От подъл страх преди изкачване;
От спъване, преди да извися;
От самоощадене — опази ме, Капитане!
Пази войника Си, който след Теб върви!*

*И от коварна склонност към размекване;
От избора на по-приятното и лесното —
защото от това духът ми ще линее
и не това е пътят на Разпънатия;
От плътското, което замъглява кръста —
О, Божие Агне, моля Те, спаси!*

*Ти дай ми любовта, която води в пътя;
Вярата, която от нищо няма страх;
Надеждата — от трудности неуморима;
Изгарящ порив, който мрази грях.
Не ме оставяй да потъна като глина,
обезличен от грижи в нечи води.
Гориво аз за Теб да бъда искам,
а Божии пламък, о, Христе, си Ти!*

Големият позор на църквата на ХХ в. е, че сред комунистите и последователите на различни култове се среща повече ревност, отколкото сред християните. През 1903 г. един човек със седемнадесет последователи започна своята атака към света. През 1918 техният брой беше вече четиридесет хиляди и с тези четиридесет хиляди той завзе властта над цяла Русия — 116 млн. души. Това движение продължи да расте и днес владее над една трета от населението на света.^[1] Колкото и да сме против техните принципи, не можем да не се възхитим на ревността им.

Много християни се почувстваха силно изобличени, когато Били Греъм за пръв път прочете следното писмо, написано от американски студент в колеж, посветил се на комунизма в Мексико. Целта на писмото е била да обясни на годеницата му защо трябва да развалят годежа си.

„Сред нас, комунистите, смъртността е висока. Ние сме тези, които биват разстрелвани, обесвани, линчувани, затваряни, клеветени, подигравани, уволнявани, притеснявани по всякакъв друг възможен начин. Немалка част от нас биват убивани или затваряни. Ние живеем в ужасна мизерия. Даваме на партията всяка спечелена стотинка, която е в повече от насъщните ни потребности. Ние, комунистите, нямаме много време за кино, концерти, скъпи ресторанти, прилични домове и нови коли. Наричат ни фанатици. Ние сме фанатици. Животът ни е подчинен на един велик фактор: **БОРБАТА ЗА ПОБЕДАТА НА СВЕТОВНИЯ КОМУНИЗЪМ.**

Ние, комунистите, имаме жизнена философия, която не може да се купи с никакви пари. Имаме кауза, за която да се борим; имаме ясно определена цел и смисъл в живота. Ние подчиняваме своето незначително собствено «аз» на едно велико движение сред човечеството и ако личният ни живот изглежда тежък или егото ни страда от подчинението на партията, ние получаваме пълна компенсация за това чрез мисълта, че всеки един от нас с малкото, което прави, допринася за нещо ново и истинско, нещо по-добро за човечеството.

Има едно нещо, което желая до смърт: напредъка на комунистическата кауза. Тя е моят живот, моята работа и бизнес, моята религия, моето хоби, моята любима, моята жена, моята любовница, хлябът и водата ми. Денем работя за нея, а нощем мечтая за нея. Властта ѝ над мен не намалява, напротив — нараства с времето. Така че аз не мога да завържа приятелство, любовна връзка или дори да водя разговор, без да го свържа с тази сила, която

едновременно движи и направлява живота ми. Оценявам хората, книгите, идеите и постъпките според това как влияят на комунистическата кауза и какво отношение имат към нея. Вече съм бил в затвора заради идеите си и ако се наложи, съм готов заради тях да бъда изгорен на клада.“

Ако комунистите могат да бъдат така отдадени на своята кауза, колко повече би трябвало християните да са готови да се изразходват с любов и радост за своя славен Господ! Наистина, ако Господ Исус изобщо заслужава нещо, тогава Той заслужава всичко. „Ако християнската вяра заслужава в нея да се вярва въобще, тогава тя заслужава да бъде вярвана героично“ — Финдли^[2].

„Ако Бог наистина е направил нещо в Христос, от което зависи спасението на света, и ако Той го е оповестил, тогава задължение на християните е да бъдат нетолерантни към всичко, което го игнорира, отрича или отхвърли.“

Джеймс Дени^[3].

Бог търси хора, които са напълно предадени на управлението на Светия Дух. Такива хора изглеждат като пияни в очите на другите, но онези, които разбират, ще осъзнаят, че те са движени от „огромна, дълбока, неотклонна, непресъхваща жажда за Бога“. Нека всеки кандидат-ученик вземе дълбоко присърце необходимостта от ревност в живота си. Нека се стреми да изпълни описанието, дадено от епископ Райл^[4]:

„Ревностният вярващ човек е преди всичко **човек на едно-единствено нещо**. Не е достатъчно да се каже, че той е сериозен, взима нещата присърце, безкомпромисен е, върви напред с пламенен дух. Той вижда само едно нещо, грижи се за едно нещо, живее за едно нещо, погълнат е от едно нещо; и това нещо е да угоди на Бога. Дали живее, или умира; дали е здрав, или болен; дали е богат, или

беден; дали е харесван, или е хулен; дали е смятан за мъдър, или за глупак; дали е обвиняван, или хвален; дали е почитан, или презиран — за всичко това ревностният човек не го е грижа въобще. Той гори за едно-единствено нещо; и това нещо е да угоди на Бога и да Го прослави. Ако той се изразходва в това горене — няма значение, той е доволен. Той счита, че е направен, за да гори — като факел. И ако горейки той изгори, той е направил просто това, за което Бог го е определил. Такъв човек винаги ще намира поле за ревностното си служение. Ако не може да проповядва, да работи, да дава пари — тогава ще вика, ще стене, ще се моли. Да, дори ако е просяк, завинаги прикован на болнично легло, той ще накара колелата на греха около него да се въртят тежко, застъпвайки се непрестанно за това пред Бога. Ако не може да се бие в долината заедно с Исус Навиев, той ще извърши делото на Мойсей, Аарон и Ор на хълма (Изход 17:9-13). Ако самият той не е подходящ за работата, тогава няма да остави Господа на мира, докато не дойде помощ от другаде и работата не бъде свършена. Това имам предвид, когато говоря за ревност в религията“.

---

[1] Авторът е писал настоящото през 70-те; днес светът, разбира се, е променен. ↑

[2] Findley ↑

[3] James Denny ↑

[4] Ryle, Practical religion, London: James Clarke & Co., Ltd., 1959, p. 130. ↑

ВЯРА

Не може да има истинско ученичество без дълбока и безусловна вяра в живия Бог. Човекът, който ще върши подвизи за Бога, трябва най-напред да Му се довери напълно. „Всички гиганти на вярата са били слаби хора, които са извършили велики дела, защото са разчитали, че Бог е с тях“ — Хъдсън Тейлър.

Истинската вяра се основава на някакво обещание, което Бог е дал — някаква част от Неговото Слово. Това е важно. Вярващият най-напред прочита или чува някакво обещание от Господа. Светият Дух взима това обещание и го разкрива на сърцето и ума му по много личен начин. Вярващият осъзнава, че Бог му е говорил пряко. С пълна увереност в истинността на Този, който е обещал, той смята обещаното за така сигурно, като че е вече изпълнено, въпреки че, погледнато по човешки, то може да е невъзможно.

Това може да стане с някоя заповед, вместо с обещание. За вярата няма разлика. Ако Бог заповядва, Той дава и силата. Ако Той казва на Петър да тръгне по водата, Петър може да бъде сигурен, че нужната способност ще му бъде дадена (Мат. 14:28). Ако Той ни заповядва да проповядваме благовестието на всяко създание, можем да сме сигурни, че ще имаме нужната благодат (Марк 16:15).

Вярата не действа в областта на възможното. Няма слава за Бога в онова, което е възможно по човешки. Вярата започва там, където човешките способности свършват. „Царството на вярата започва там, където възможното свършва и където виждането и разумът се провалят“ — Георг Мюлер^[1].

Вярата казва: „Ако «невъзможно» е единственото възражение, тогава може да стане!“.

„Вярата въвежда Бога на сцената и затова тя не познава такова нещо като невъзможното — да, тя се присмива на невъзможното. Според преценката на вярата Бог е великият отговор на всеки въпрос — великото решение на всеки проблем. Тя се опира изцяло на Него и следователно за вярата няма никакво значение дали ще са шестстотин

хиляди (лева) или шестстотин милиона. Тя знае, че Бог е вседостатъчен. В него вярата намира източника на всичко. Неверието пита: «Как може да бъде това?». Неверието е пълно с въпроси *Как*, но на сто хиляди *Как* вярата има един велик отговор: Бог“ — Чарлз Макинтош^[2].

От човешка гледна точка за Авраам и Сара беше невъзможно да имат дете. Но Бог беше обещал. И за Авраам имаше само едно невъзможно нещо — Бог да го излъже.

„Авраам, надявайки се, без да има причина за надежда, повярва, за да стане баща на много нации, според казаното: «Толкова ще бъде твоето потомство». И без да отслабне във вяра, като виждаше, че тялото му е вече замъртвяло — тъй като беше на около сто години — както и мъртвостта на Сарината утроба, не се усъмни в Божието обещание чрез неверие, а се укрепил във вяра, като отдаде слава на Бога и като беше напълно уверен, че това, което Бог е обещал, Той е силен и да го изпълни“ (Римл. 4:18-21).

*Вярата се уповава на обещаното.
Гледа само на Господа в плана.
Смело се смее над невъзможното
и простичко казва: „Ще стане!“.*

Нашият Бог е Специалист по невъзможното (Лука 1:37). Няма нищо мъчно за Него (Бит. 18:14). „Онова, което е невъзможно за човеците, за Бога е възможно“ (Лука 18:27).

Вярата се опира на Неговото обещание: „Всичко е възможно за този, който вярва“ (Марк 9:23) и възкликва заедно с Павел: „Всичко мога чрез Исус Христос, който ме подкрепя“ (Фил. 4:13).

*Съмнението вижда главно пречките —
Вярата забелязва пътеките!
Съмнението казва: Все по-тъмно става! —*

*Вярата: Виж, вече се развиделява!
Съмнението се колебае винаги, на всяка крачка —
Вярата стремително се към върха изкачва!
Съмнението пита: Кой ли вярва? —
Вярата говори: Аз, аз вярвам!*

Тъй като вярата борави със свръхестественото и божественото, тя не винаги изглежда „разумна“. Не беше проява на „здрав разум“ от страна на Авраам да напусне родината и дома си, без да знае къде отива, просто защото Бог му беше казал да го направи (Евр. 11:8).

Не беше много практично от страна на Исус Навиев да атакува Ерихон без специално въоръжение (Ис. Нав. 6:1-20). Хората от света биха се изсмели на такава лудост. Но той успя!

Всъщност вярата е най-разумното нещо. Какво по-разумно от това, едно творение да се довери на своя Творец? Лудост ли е да вярваш на Един, който нито може да излъже, нито да се провали, нито да сгреша? Да се довери на Бога е най-смисленото, разумно и практично нещо, което човек може да направи. Това не е скок в тъмното. Вярата изисква най-силното доказателство и го намира в непогрешимото Слово на Бога. Никой никога не Му се е доверявал напразно. Никой няма и да го направи. Вярата в Бога не носи никакъв риск: тя е сигурна.

Вярата действително прославя Бога. Тя Му дава правилното място — като на един, който е напълно достоен за доверие. От друга страна, неверието опозорява Бога, защото Му приписва лъжа (1 Йн. 5:10). То предизвиква Светия Израилев (Пс. 78:41).

Вярата също така поставя човека на правилното му място: смирен просяк, паднал в праха пред великия Господар на вселената.

Вярата е обратното на виждането. Павел ни напомня, че ходим с вяра, а не с виждане (2 Кор. 5:7). Да ходим с виждане означава да имаме видими средства за нуждите си, да притежаваме съответни запаси за бъдещето, с помощта на човешкия си интелект да се подсигурим срещу неизвестни рискове. Ходенето с вяра е точно обратното: то означава всеки момент да разчитаме само на Бога. То е една непрекъсната криза на зависимост от Бога. Плътта се стряска от положението на пълна зависимост от един невидим Бог. Тя се опитва

да се подsigури срещу възможни неприятности. Ако не вижда точно накъде отива, тя е склонна да изпадне в пълна нервна криза. Но вярата върви напред в пълно послушание на Божието Слово, издига се над обстоятелствата и се доверява на Бога за посрещането на всички нужди.

Всеки ученик, който е решил да ходи с вяра, може да бъде сигурен, че вярата му ще бъде изпитана. Рано или късно той ще бъде доведен до изчерпване на човешките си възможности. В такава крайност той ще бъде изкушен да се обърне за помощ към другите хора. Но ако той наистина се доверява на Бога, ще гледа само към Него.

„Да разкрия — пряко или непряко — нуждите си на човешко същество е бягство от живота на вяра и е голямо оскърбление за Бога. Това е всъщност предателство към Него. То е равносилно на това да кажа, че Бог ме е изоставил и сега трябва да търся помощ от другаря си. Това е да се откажа от живия извор и да се обърна към един пробит варел. Да поставя едно творение между душата си и Бога, като по този начин ограбвам себе си от огромни благословения, а Бога — от подобаващата Нему слава.“

Чарлз Макинтош

Естествената нагласа на ученика е да желае да расте във вярата (Лука 17:5). Той вече се е доверил на Христос за спасението на душата си. Сега се опитва да разшири областите от живота си, които са предадени под властта на Христос. Когато се сблъсква с болести, страдания, трагедии и загуба на близки, той опознава Бога по един нов и по-интимен начин и вярата му укрепва. Той доказва верността на думите *„Тогаваше знаем дали следваме да познаваме Господа“* (Осия 6:3). Колкото повече открива Божията вяроност, толкова по-ревностен ще бъде за това, да Му се доверява за все по-големи неща.

Тъй като вярата е от слушане, а слушането — от Христовото слово, ученикът трябва да копнее да е „напоен“ с Писанията — да ги чете, да ги изучава, да ги запомня наизуст, да размишлява над тях ден и

нощ. Те са картата и компасът му, неговият водач и утешител, фенерът и светлината му.

В живота на вяра винаги има място за напредък. Когато четем за онова, което е било извършено чрез вяра, осъзнаваме, че сме като малки деца, които си играят на брега на безбрежен океан. Подвизите на вярата са ни дадени в Евреи 11 гл. Те стигат до внушителна кулминация в стихове 32-40:

И какво повече да кажа? Защото няма да ми стигне време да говоря за Гедеон, Варак, Самсон и Йефтай, още и за Давид, и за Самуил, и за пророците, които с вяра побеждаваха царства, раздаваха правда, получаваха обещания, затваряха устата на лъвове, угасяха силата на огъня, избягваха от острието на меча, от слабост ставаха силни, ставаха силни в бой, обръщаха в бяг чужди войски. Жени приемаха мъртвите си възкресени, а други бяха мъчени, като не приемаха да бъдат освободени, за да получат по-добро възкресение. Други бяха подлагани на изпитания от подигравки и бичувания, а още и окови и тъмници, бяха убивани с камъни, изкушавани, разрязвани с триони, умираха, заклани от меч, скитаха се в овчи и кози кожи, като търпяха бедствия, лишения и страдания; тези, за които светът не бе достоен, се скитаха по пустините и планините, по пещерите и рововете на земята. Но всички тези, макар и да бяха засвидетелствани чрез вярата, не получиха изпълнението на обещанието, да не би да достигнат в съвършенство без нас; защото за нас Бог беше предвидил нещо по-добро.

Една последна дума! Вече споменахме, че ученик, който ходи с вяра, ще бъде считан за мечтател или фанатик от хората в света или дори от други християни. Но е добре да помним, че „вярата, която дава на човек да «ходи с Бога», без съмнение ще му помогне и да оценява правилно мислите на хората“ — Ч. Макинтош.

---

[1] George Muller ↑

[2] C. H. Macintosh ↑

МОЛИТВА

Единствената напълно задоволителна книга, която някога е била написана по въпроса за молитвата, е Библията. Всички други опити ни оставят с чувството, че има още недостигнати дълбочини и неизкачени височини. Не можем да се надяваме в тази книжка да надминем опитите на другите. Най-много, което можем да направим, е да обобщим някои от важните принципи на молитвата, и особено във връзка с християнското ученичество.

1. Най-добрата молитва извира от дълбока вътрешна потребност. Всички сме се уверили, че това е вярно. Когато животът ни е ведър и спокоен, нашите молитви са склонни да стават еднообразни и равнодушни. Когато изпаднем в криза, в момент на опасност, в сериозна болест, под тежък товар, тогава молитвите ни са пламенни и живи. Някой е казал, че „стрелата, която ще достигне до небето, трябва да бъде изстреляна от лък, обтегнат до край“. Усещането за неотложност, за безпомощност, за осъзната нужда, е утробата, от която се раждат най-добрите молитви.

За съжаление ние прекарваме по-голямата част от живота си в опити да предотвратим изпадането в нужда. Чрез хитри икономически методи ние се подсигурияваме срещу всеки възможен неблагоприятен случай. Чрез чисто човешка пресметливост достигаме състояние, при което сме вече богати, презадоволени сме с блага и нищо не ни липсва. А след това се чудим защо молитвеният ни живот е плитък и безжизнен и защо от небето не пада огън. Ако наистина ходехме чрез вяра, а не чрез виждане, тогава молитвеният ни живот щеше да бъде революционизиран.

2. Едно от условията за успешна молитва е да „пристъпваме с истинно сърце“ (Евр. 10:22). Това означава, че трябва да бъдем честни и искрени пред Бога. Няма никакво място за лицемерие. Ако трябва да изпълним това условие, ние никога няма да се молим на Бога да направи нещо, което самите ние можем да направим. Например никога няма да Го молим да осигури пари за определен християнски проект,

ако ние самите имаме пари в излишък, които могат да бъдат употребени за това. Бог не е за подиграване. Той не отговаря на молитви, на които вече е дал отговора, но ние не желаем да го използваме.

В същата връзка не може да се молим Господ да изпрати други хора на нивата Си, ако самите ние не сме готови да отидем. Стотици хиляди молитви са били изречени за мюсюлманите, хиндуистите и будистите. Но ако всички, които се молеха, бяха готови и да бъдат използвани от Господа за достигане на тези хора, тогава вероятно историята на християнското мисионерство би била доста по-насърчителна.

3. Молитвата трябва да бъде проста, с вяра и без съмнения. Много е лесно да бъдем погълнати от теологичните проблеми, свързани с молитвата. Това спомага само за притъпяване на духовните сетива. По-добре е да се молим, отколкото да се опитваме да разгадаем всички тайни около молитвата. Нека оставим докторите по богословие да развиват своите теории за молитвата. А обикновеният вярващ нека атакува небесните врати с детско доверие. Августин е казал: „Неучените превземат небето със сила, а ние, с цялата си ученост, не се издигаме по-високо от плът и кръв“.

*Не зная по какъв специален метод,
но зная: чува Бог молитвен шепот.
Не зная Бог кога изпраща Своята Дума,
да схванем, че молитвата ни чул е.
Но рано или късно тя ще дойде, зная,
затуй ще чакам със търпение до края.
Не зная нито как, кога или къде
ответа верен Господ ще даде.
На Него се надявам и само Него моля.
Той мъдър е: Да бъде Неговата воля!*

Лола К. Хенсън

4. За да имате истинска сила в молитва, не задържайте нищо за себе си. Предайте се изцяло на Христос. Бъдете готови на всичко за Него. Отречете се от всичко, за да следвате Спасителя. Такова

посвещение, което увенчава Христос като Господ над всичко, получава награда от Него.

5. Изглежда, че Бог особено цени молитвата, която ни е струвала нещо. Тези, които стават рано сутрин, се радват на общение с Онзи, който също ставаше рано, за да получи напътствията Си за деня от Своя Отец. Също така онези, които са толкова ревностни, че са готови да се молят цяла нощ, преживяват Божията сила по неоспорим начин. Молитвата, която не ни струва нищо, няма стойност. Тя е просто съпътстващ продукт на едно евтино християнство.

Новият Завет често свързва молитвата с поста. Въздържането от храна може да бъде от значителна помощ в духовните упражнения. За човека то води до яснота, концентрация и проникателност. От Божия страна изглежда, че Господ е особено готов да отговаря на нашите молитви, когато сме ги поставили преди насъщния си хляб.

6. Избягвайте егоистичните молитви. *„Просите и не получавате, защото зле просите, за да го разпилеете за страстите си“* (Як. 4:3). Основното, за което се молим, трябва да бъдат интересите на Господа. Първо трябва да се молим: *„Да дойде Твоето царство, да бъде Твоята воля на земята, както е на небето“* и чак тогава: *„дай ни и днес ежедневния ни хляб“*.

7. Трябва да почитаме Господа с големи искания, защото Той е Велик Бог. Нека имаме вярата да очакваме големи неща от Бога.

*Приближаваш се при Цар:
Пригответи си дълъг списък за подаръци;
Че за Него няма невъзможен дар:
Любовта и силата Му не познават граници.
Джон Нютон*

Колко често сме наскърбявали Господа, като сме очаквали от Него толкова малко! Били сме доволни от толкова дребни победи, от толкова оскъдни постижения, от така посредствени стремежи, че не сме оставили у околните впечатлението, че нашият Бог е велик Бог. Не сме Го прославили в очите на хората, които не Го познават, чрез един живот, който би приковал вниманието им и би събудил интереса им

към силата, която го поддържа. Често е било трудно да се каже за нас както за апостола: „И славеха Бога поради мене“ — Е. Мур^[1].

8. Когато се молим, трябва първо да сме сигурни, че сме в рамките на Божията воля. И тогава трябва да се молим с вярата, че Той ще чуе и ще отговори. *„И увереността, която имаме към Него, е това, че ако молим нещо според Неговата воля, Той ни слуша; и ако знаем, че ни слуша, за каквото и да помолим, знаем, че получаваме това, което сме помолили от Него“* (1 Йн. 5:14-15).

Да се молим в името на Господ Исус означава да се молим по Неговата воля. Когато наистина се молим в Негово име, това е същото, като че ли Самият Той изрича искането към Своя Отец. *„И каквото и да поискате в Мое име, ще го направя, за да се прослави Отец в Сина. Ако поискате нещо в Мое име, ще го направя“* (Йн. 14:13-14). *„И в онзи ден няма да Ме питате за нищо. Истина, истина ви казвам: ако поискате нещо от Отца в Мое име, Той ще ви го даде“* (Йн. 16:23). *„Пак ви казвам, че ако двама от вас се съгласят на земята за каквото и да било нещо, което да поискат, ще им бъде от Моя Отец, който е на небесата. Защото, където двама или трима са събрани в Мое име, там съм и Аз посред тях“* (Мат. 18:19-20).

„Да се молим «в Неговото име» означава да бъдем хванати за ръка и водени от Него в молитвата си. Означава, ако мога да се изразя така, че Той е коленичил до нас и Неговите желания протичат през нашето сърце. Това означава «в Неговото име». Неговото име е това, което е Той самият, Неговата същност, така че да се молим в името на Христос трябва да означава, че се молим в съгласие с Неговата благословена воля. Мога ли да се моля за зло в името на Божия Син? Това, за което се моля, трябва да бъде истински израз на Неговото съществуване. Така ли се моля в действителност? Молитвата трябва да диша със силата на Светия Дух, ума и желанията на Христос в нас и за нас. Наистина не би трябвало да завършваме молитвата си без думите «в името на нашия Господ» — но тогава и всички наши молби трябва да са проникнати, напоени от

благословеното име на Исус — всичко трябва да е в съгласие с това име.“

Самюел Ридаут^[2]

9. Ако искаме молитвеният ни живот да е наистина ефективен, сметките ни с Бога трябва да се уреждат бързо. С това имаме предвид, че грехът трябва да бъде изповядван и оставян веднага щом осъзнаем, че е влязъл в живота ни. *„Ако в сърцето си имах неправда, Господ не би послушал“* (Пс. 66:18). Трябва да стоим в Христос. *„Ако стоите в Мен и думите Ми стоят във вас, искайте каквото и да желаете, и ще ви бъде“* (Йн. 15:7). Човек, който стои в Христос, е така близо до Него, че е изпълнен с разбиране на Божията воля. Тогава той ще се моли в съгласие с нея и ще бъде сигурен в отговора. И отново, животът на стоене в Христос изисква да се покоряваме на заповедите Му. *„... и каквото и да поискаме, получаваме от Него, защото пазим Неговите заповеди и вършим това, което е угодно пред Него“* (1 Йн. 3:22). За да бъдат чути и отговорени молитвите ни, е необходимо правилно състояние на душата ни (1 Йн. 3:20).

10. Не трябва да се молим само в определено време на деня. Трябва да развием постоянна молитвена нагласа, така че да се обръщаме към Бога докато вървим по улицата, шофираме, работим на бюрото си или подреждаме вкъщи. Неемия е класически пример за такъв спонтанен вид молитва (Неем. 2:4б). Добре е да *„живеем под покрива на Всевишния“*, вместо да наминаваме там от време навреме.

11. Накрая, молитвата ни трябва да бъде конкретна. Само когато се молим за ясни и определени неща, ще получим ясни и определени отговори.

Молитвата е наша огромна привилегия. Чрез нея, както е казал Хъдсън Тейлър, се учим да променяме хората чрез Бога. *„Какви възможности за вършене на чудеса се оказват в ръцете ни в чудното царство на молитвата! Можем да внесем светлина в студени и тъмни места. Можем да запалим лампата на надеждата в тъмницата на малодушието. Можем да свалим веригите от ръцете и краката на затворниците. Да изпратим топлина от родината в чужда страна. Да изпратим небесен поздрав на отпадналите духом, дори да живеят далеч отвъд океана. Чудеса в отговор на молитва!“* — Дж. Джоует^[3].

Към това един писател на име Уенам^[4] добавя следното: „Проповядването е рядък дар; молитвата е още по-рядък. Проповедта е като меч — оръжие за близко разстояние. Онези, които са далеч, не могат да бъдат достигнати от нея. Молитвата е като карабина: действа на голямо разстояние и при определени обстоятелства е дори по-резултатна“.

*Господи, каква промяна става
чрез Твоето присъствие в тоз кратък час!
Какви товари смазващи се надделяват,
каква изсъхнала земя пои се с дъжд!
Пред Тебе коленичиме и сякаш
около нас нещата се смаляват.
Изправяме се пак — и близко и далечно
изглежда светло очертано, ясно.
Пред Теб сме на колене — колко слабост!
Изправяме се — пълни сме със сила.
Защо да вършим нещо не тъй, както трябва?
Или защо не можем да сме силни винаги?
И нужно ли е да сме претоварени от грижи,
уплашени и притеснени, или „мат“,
когато чрез молитва Ти със благост
ни даваш радост, сила и кураж?*

Тренч

---

[1] E. W. Moore ↑

[2] Samuel Ridout ↑

[3] J. H. Jowett ↑

[4] Wenham ↑

ВОЙНА

Едва ли някой би могъл да прочете Новия Завет дори повърхностно, без да забележи, че сравнението с война често се използва за характеризиране на плана на Христос на земята. Истинското християнство е много далеч от лекомислените и сладникави развлечения на днешния християнски свят. То не бива да бъде бъркано със стремежа към лесен и разкошен живот в търсене на удоволствия, който днес е така широко разпространен. Християнството е борба на живот и смърт — един непрестанен сблъсък със силите на ада. Който не осъзнава, че битката е започнала и няма връщане назад, не може да бъде никакъв ученик.

1. По време на война е нужно единство. Войната не е време за дребнави караници, за зависти и партизанства, за разделена преданост. Никой дом, разделен против себе си, не може да устои. Следователно войниците на Христос трябва да са единни. Пътят към единството минава през смирението. Това е ясно показано във Филипяни 2 гл. Невъзможно е да се скараш с един истински смирен човек. За да има битка, са нужни двама. *„От гордостта произхождат само препирни.“* Където няма гордост, няма и място за препирни.

2. Войната налага живот на жертви и лишения. Във всякакво военновременно положение съществува строга система за определяне на дажбите. Крайно време е за християните да разберат, че сме във война и че разходите трябва да се сведат до минимум, така че колкото може повече от средствата ни да се използват в борбата.

Малцина виждат това така ясно, както един млад ученик на Христос, на име Р. М. През 1960 г. той бил председател на класа на новоприетите в едно библейско училище. По време на неговото ръководство постъпило предложение определена сума да се изразходва за обичайното тържество на класа, за униформи и за подарък на класа. Вместо да одобри такива разходи, които не допринасяли директно за разпространението на благовестието, Р. М. се оттеглил от поста си на

председател. В деня, в който било оповестено оттеглянето му, на всички негови съученици било връчено следното писмо:

Скъпи съученици,

След като въпросът, за тържествата на класа, униформите и подаръка на класа бяха поставени пред ръководството, аз се замислих за отношението на християнина към тези неща.

Мисля, че ще намерим най-голяма радост за самите себе си, ако предадем себе си, парите си и времето си изцяло за Христос и за другите, откривайки по този начин истинността на думите: „Който изгуби живота си заради Мен, ще го намери“.

Да пилеят времето и парите си за неща, които не водят до категорично свидетелство за Христос пред невярващите или до изграждането на Божия народ, за християните изглежда несъвместимо с факта, че всеки ден 7000 души умират от глад и повече от половината свят не е чувал нищо за единствената Надежда на човека.

Колко повече слава бихме отдали на Бога, ако помогнем Евангелието да достигне до тези 60% от света, където не се знае нищо за Исус Христос, или дори в много съседни домове, вместо да се събираме в тесен кръг, допускайки само онези, които мислят като нас, и прахосвайки време и пари за собствено удоволствие.

Тъй като зная за конкретни нужди и възможности финансите ни да се използват много ефективно за славата на Исус Христос и за помощ за ближния ни тук и зад граница, не мога да разреша средствата на класа да бъдат изразходвани за самите нас без нужда. Ако бях един от онези, които са в толкова голямо лишение (а аз зная за много такива), тогава бих се радвал имащите тази възможност да направят всичко необходимо, за да получа Евангелието, а също и материална помощ.

„И както искате да правят на вас човеците, така и вие правете на тях.“

„Но ако някой има благата на този свят и види, че брат му е в нужда, а заключи сърцето си от него, как обитава в него Божията любов?“

И така, с любов и молитва да можете да видите Господ Исус, даващ всичко свое (2 Кор. 8:9), аз ви предавам оставката си като председател на класа на випуск '63.

В Него с вас,

Р. М.

3. Войната е време на страдание. Ако днес младите хора са готови да дадат живота си за родината си, колко повече трябва да бъдат готови християните да загубят живота си заради Христос и благовестието. Вяра, която не ни коства нищо, не струва нищо. Ако Господ Исус изобщо означава нещо за всички ни, тогава Той трябва да означава всичко, и никакви съображения за лична сигурност или предпазване от страдания не бива да ни възпират в службата ни за Него.

Когато апостол Павел искаше да защити своето апостолство от атаките на дребнавите си критици, той не посочи семейния си произход, образованието си или светските си придобивки. Не — той се позова на страданията си заради Господ Исус Христос. *„Христови служители ли са? — в безумие говоря — аз още повече: бил съм в много повече усилия, прекомерно в бичувания, още повече в тъмници и много пъти и на смърт. Пет пъти юдеите са ми удряли по четиридесет удара без един; три пъти са ме били с тояги; веднъж са ме пребили с камъни; три пъти съм претърпявал корабкрушение; една нощ и един ден съм бил сред морските стихии. Много пъти съм бил в пътешествия, в опасност от реки, в опасност от разбойници, в опасност от съотечественици, в опасност от езичници, в опасност в града, в опасност в пустинята, в опасност в морето, в опасност между лъжебратя; в труд и мъка, много пъти в неспане, в глад и жажда, много пъти в пост, в студ и голота; и освен всичко това, което тежи върху мен всеки ден — грижата за всичките църкви“* (2 Кор. 11:23-28).

Изпращайки благородното си предизвикателство към сина си Тимотей, той го увещава: „Бъди участник в страданията като добър войник на Исус Христос“ (2 Тим. 2:3).

4. Войната изисква пълно подчинение. Един истински войник изпълнява заповедите на своя командир безусловно и незабавно. Нелепо е да мислим, че Христос ще се задоволи с нещо по-малко. Като Създател и Изкупител, Той има пълно право да очаква от онези, които са го последвали в битката, да се подчиняват на заповедите Му напълно и веднага.

5. Войната изисква умение да се бори с оръжие. Оръжията на християнина са молитвата и Божието Слово. Той трябва да е предаден на пламенна, изпълнена с вяра, постоянна и упорита молитва. Само по този начин укрепленията на врага могат да бъдат съборени. Заедно с това той трябва умело да използва меча на Духа — Божието Слово. Врагът ще направи всичко възможно, за да го накара да изостави този меч. Ще хвърля съмнения върху боговдъхновеността на Писанията. Ще посочва привидни противоречия. Ще предлага оборващи аргументи от науката, философията и човешките традиции. Но войникът на Христос трябва да отстоява позициите си, доказвайки ефективността на оръжието си, като го използва в подходящо и неподходящо време.

Оръжията във войната на Христос изглеждат смешни в очите на човека от света. Планът, който се оказа успешен при превземането на Ерихон, би разсмял военните стратегии днес. Незначителната „армия“ на Гедеон би предизвикала само усмивки. А, какво да кажем за прашката на Давид, за магарешката челюст на Самсон, за нищожната Божия армия от глупаци през всички векове до днес? Духовният ум знае, че Бог не е на страната на многобройните батальони, не — Той обича да взема слабите и глупавите, и презрените неща на този свят, и да се прославя чрез тях.

6. Войната изисква познаване на врага и неговата тактика. Така е и във войната на Христос. „*Защото нашата борба не е срещу кръв и плът, а срещу началствата, срещу властите, срещу световните владетели на мрака на този свят, срещу духовете на злото в небесните места*“ (Ефесяни 6:12). Ние знаем, че „*сам Сатана се преправя на светъл ангел. Така че не е голямо нещо, ако и неговите служители се преправят на служители на правдата*“ (2 Кор. 11:14-

15). Опитният войник на Христос знае, че най-острата съпротива няма да дойде от пияницата, обикновения крадец или блудницата, а от мними религиозни деятели. Религиозните водачи приковаха Христос на кръста. Религиозните водачи преследваха ранната църква. Самият Павел срещна най-острата съпротива от хора, които се представяха за Божии служители. И така е било през всички времена до днес. Служителите на Сатана се преправят на служители на светлината. Говорят религиозен език, носят религиозно облекло, държат се привидно благочестиво, но сърцата им са изпълнени с омраза към Христос и към благовестието.

7. Войната изисква пълно отдаване. *„Никой, който служи като войник, не се заплита в житейски работи, за да угоди на този, който го е записал за войник“* (2 Тим. 2:4). Ученикът на Христос се учи да бъде нетолерантен към всяко нещо, което би могло да застане между неговата душа и пълното посвещение на Господ Исус Христос. Той е твърд, без да обижда; той е неотстъпчив, без да засяга. Защото той има един и само един копнеж. Всичко друго трябва да бъде отведено в плен.

8. Войната изисква смелост пред лицето на опасността. *„Затова вземете пълното Божие въоръжение, за да можете да противостоите в злия ден, и като победите, да устоите. И така, стойте...“* (Ефес. 6:13-14а). Често е било отбелязвано, че Божието въоръжение, описано в Ефес. 6:13-18, не предвижда защита на гърба и следователно не защитава при бягство. Защо да бягаме? Ако сме *„повече от победители чрез Онзи, който ни е възлюбил“*, ако никой не може да успее против нас, защото Бог е откъм нас, ако победата е сигурна и затова изобщо сме започнали битката, как можем изобщо да помислим за бягство?

*Какво от туй, ако съм сред печелившите
или с онези, които жалко падат?
Всъщност грешни са единствено страхливците;
в борбата губят само тез, които бягат.
Врагът, който пристъпва все напред, е силен;
но пъргаво е моето оръжие, Христе.
Виж гордите им копия и знамена на смърт,*

*но задели за мене само къс и остър меч.
И опази ме да не ме ударят в гръб.*

цитирано от Ейми Кармайкъл

СВЕТОВНО ГОСПОДСТВО

ЦЕЛТА

Бог ни е призвал да владеем света. Той никога не е имал за нас намерението да се родим благородници, а да умрем просяци.

Целта Му не е била да прекараме живота си като „дребни чиновници в западащо предприятие“. Когато първоначално Господ е създал човека, Той му е дал господство над земята. Увенчал го е със слава и чест и е покорил всичко под краката му. Човекът е бил облечен с власт и достойнство — само малко по-долни от тези на ангелите.

Когато е съгрешил, Адам е загубил голяма част от господството, което му е било дадено чрез божествената наредба. Вместо да упражнява неоспорима власт, той е управлявал колебливо едно несигурно царство.

Чрез благовестието в определен смисъл ние можем да си възвърнем господството. Не става дума за власт над ръмжащи кучета или отровни змии. Става дума за правото ни народите да бъдат наше наследство и краищата на земята — наше притежание. „Истинският империализъм е царство на морално чиста и духовна власт; управление и господство чрез очарователното излъчване на един чист и осветен живот“ — Дж. Джоует^[1].

Всъщност това величие на християнското призвание е нещо, което Адам никога не е познавал. Ние сме съработници на Бога в изкуплението на света. „Това е мисията ни — да помажем човеци в името на Господа за царствен живот, за господство над себе си, за служба на царството“ — Динсдейл Йънг^[2].

Трагедията на голяма част от живота ни днес е нашият неуспех да разберем и оценим високото си призвание. Задоволяваме се да прекараме живота си в прегръдка с второстепенното или в усъвършенстване в незначителното. Пълзим, вместо да летим. Слуги сме, вместо царе. Малцина имат видението да завладеят света за

Христос. Спърджън^[3] е бил изключение. Той е написал следното енергично послание до сина си:

„Не бих се радвал, ако Бог те е определил за мисионер, да умреш милионер.

Не бих се радвал, ако си годен за мисионер, да паднеш до там, да станеш крал.

Какво са всичките крале, благородници, всички скъпоценности, взети заедно, сравнени с величието да печелиш души за Христос; с великата чест да строиш за Христос; не на чужда основа, а чрез проповядване на Христовото благовестие в недостигнати области?“.

Друго изключение е Джон Мот^[4], добре познат държавник и мисионер. Когато президентът Кулидж му предложил да служи като посланик в Япония, Мот отговорил: „Г-н Президент, откакто Бог ме призова да бъда Негов посланик, аз съм глух за всички други предложения“. Били Греъм разказва за още едно изключение: "Когато компанията „Стандарт Ойл“ търсела в Далечния изток човек за свой представител, тя се спряла на един мисионер. Предложили му десет хиляди, но той отказал. Двайсет и пет хиляди — той отказал. Петдесет хиляди — той отказал! Те попитали: „Защо, какво има?“. Отговорил им: „Цената ви е отлична, но работата ви е твърде дребна. Бог ме е призвал да бъда мисионер“.

Призванието на християнина е най-благородното от всички и ако осъзнаем това, животът ни ще придобие ново значение. Няма повече да казваме за себе си: „... призованието ми е водопроводчик“ или: „... призованието ми е физик“, или: „... призованието ми е лекар“. Ще виждаме себе си като „призван за апостол“, а всичко останало ще бъде просто начин за преживяване.

Ще виждаме себе си като призвани да проповядваме благовестието на всяко създание, да правим ученици от всички народи, да евангелизираме света.

Огромна задача? Огромна — да, но не и невъзможна. Гигантският размер на задачата може да се види от следното

представяне на света в миниатюра:

„Ако във въображението си можем да смалим днешното население на света — днес над три милиарда души — до група от хиляда души, живеещи в единствен град, ние ще видим следната ярка картина на контрастите:

Шейсет души ще представляват населението на Съединените Щати, всички останали ще бъдат представлявани от 940 души. Шейсетте американци ще притежават 35% от приходите на целия град, останалите 940 — другите 65%.

Трийсет и шест от американците ще бъдат (формални) членове на християнски църкви, 24 няма да бъдат. В града като цяло около 290 души ще бъдат (формални) християни, а 710 няма да бъдат. Поне 80 души в целия град ще бъдат убедени комунисти, а 370 души ще бъдат под комунистическо управление. Вероятно около 70 души в целия град ще бъдат (формални) протестанти.

Триста и трима в целия град ще бъдат бели, 607 — черни или жълти. Шейсетте американци ще имат средна продължителност на живота около 70 г, всичките останали 940 души — средна продължителност под 40 г.

Американците ще притежават петнайсет и половина пъти повече на човек, отколкото всички останали средно взето. Те ще произвеждат 16% от всички хранителни стоки в града, ще изядат не повече от 1.5% от целия този запас и ще пазят всичко останало за бъдещо използване чрез скъпа техника за консервиране. Имайки предвид, че повечето от 940-те неамериканци гладуват непрекъснато и никога не знаят дали ще имат достатъчно за ядене, ситуацията, създадена от този дисбаланс в снабдяването с храна и наличието на значителни запаси, става съвсем явно, особено на фона на факта, че американците вече изядат 72% повече от оптималното за нуждите на човека количество. Те дори биха могли да пестят пари, ако

раздаваха излишната храна, поради високите складови разходи, но смятат, че това е опасна «дарителска програма на мекушави добротворци».

Шейсетте американци ще имат дванайсет пъти повече електрическа енергия от всички останали, 22 пъти повече въглища, 21 пъти повече петрол, 50 пъти повече стомана и 50 пъти повече битово оборудване.

Групите с най-ниски приходи измежду шейсетте американци ще живеят по-добре, отколкото е средното равнище на останалите жители. На практика почти всички неамериканци в града ще бъдат бедни, гладни, болни и неграмотни. Почти половината няма да могат да пишат или да четат. Повече от половината няма да са чули никога за Христос или за Неговото дело. Но много скоро повече от половината ще чуят за Карл Маркс.“

(Думите в скобите са добавени от автора.)

Хари Смит Лийпър^[5]

Как тогава светът ще бъде достигнат с благовестието на Христос в нашето поколение? Отговорът — чрез мъже и жени, които обичат Бога с цялото си сърце и обичат ближния си както себе си. Само посвещение и отдаване, които извират от една неумираща любов, могат да изпълнят задачата.

За тези, които са принудени от Христовата любов, никоя жертва няма да бъде твърде голяма, за да бъде дадена за Него. От любов към Него те ще направят онова, което никога не биха направили за печалба. Те няма да смятат живота си за нещо скъпо. Те ще харчат и целите ще се похарчат само и само хора да не погинат без благовестието.

*Разпънато, Господи, сърце като Твоето искам.
Да любя изгубени грешници Ти ме учи.
Дръж ме до Себе Си — близко, съвсем близко;
Дари ме също с любов — голготска и истинска:
при Тебе да вода скъпи човешки души!*

Джеймс А. Стюарт

Ако мотивът не е любов, каузата е безнадеждна. Няма никаква полза. Тогава служението не е нищо повече от звънтяща мед или дрънкащ кимвал. Но когато любовта е пътеводната звезда, когато хора тръгват, горящи от преданост към Христос, няма сила на земята, която би могла да спре победния ход на евангелието.

МЕТОДЪТ

Представете си сега една група ученици, изцяло покорили се под властта на Христос, движени от Христовата любов, обикалящи море и суша като вестители на едно славно послание, неуморно напредващи към нови места, виждащи във всеки срещнат човек душа, за която е умрял Христос, пожелаващи всекиго за поклонник на Спасителя през вечността. Какъв метод биха използвали тези хора от друг свят, за да разгласят вестта на Христос?

Новият Завет представя два принципни метода за достигане на света с благовестието. Първият е чрез публично проповядване; вторият е чрез лично ученичество.

Колкото до първия, той е бил често използван от Господ Исус, а по-късно и от Неговите ученици. Навсякъде, където хора са се събирали на едно място, е имало възможност за проповядване на добрата вест. Така четем за прогласяване на благовестието по пазарите, в затворите, по синагогите, на морския бряг или край реката. Спешността и превъзходният характер на посланието правят немислимо ограничаването му до обикновените места за събрания.

Вторият метод за разпространяване на християнската вяра е чрез лично обучение на ученици. Това е методът, използван от Господ Исус за обучаването на дванадесетте. Той призова тази малка група хора, за да бъдат с Него и за да ги изпраща. Ден след ден Той ги обучаваше в Божията истина. Той постави пред тях задачата, за която бяха определени. Предупреди ги подробно за опасностите и трудностите, с които щяха да се сблъскат. Научи ги на лично общуване с Бога и ги направи Негови съработници в славния, макар и труден божествен план. След това ги изпрати като овце посред вълци. Със силата на Светия Дух те се впуснаха напред, за да разкажат на света за един възкръснал, възнесен и прославен Спасител. Ефективността на този метод се вижда от факта, че тази група ученици, намалена до

единадесет чрез отстъпничеството на предателя, преобърна целия свят с главата надолу за Господ Исус Христос.

Освен че сам е практикувал този метод, апостол Павел е напътствал и Тимотей да го следва. *„И каквото си чул от мен при много свидетели, това предай на верни човеци, които да са способни да научат и други“* (2 Тим. 2:2).

Първата стъпка е внимателен избор в молитва на верни хора. Следващата стъпка е да им се предаде великото видение. Третата е да бъдат изпратени да направят други хора ученици (Мат. 28:19).

За алчните за бройки и жадните за тълпи този метод изглежда бавен и досаден. Но Бог знае какво прави и Неговите методи са най-добрите. Малцина предани ученици ще направят за Бога много повече, отколкото цяла армия от самодоволни набожници.

Когато тези хора излязат в името на Христос, те спазват няколко основни принципа, които са ясно очертани в Божието Слово. На първо място те са хитри като змии и едновременно с това незлобливи като гълъби. Те разчитат на божествените запаси от мъдрост в трудния път, който трябва да изминат. Едновременно с това те са кротки и смирени в отношенията си с другите хора. Никой няма основание да се бои от насилие от тяхна страна. Хората могат да се страхуват само от техните молитви и неугасимото им свидетелство.

Тези хора се пазят чисти от политиката в света. Те не се считат за призвани да се борят с никоя форма на управление или политическа идеология. Те могат да работят под властта на всякакво правителство и да бъдат лоялни към това правителство до момента, в който от тях се поиска да направят компромис със свидетелството си или да се отрекат от своя Господ. Тогава те отказват да се подчинят и съответно приемат последствията. Но никога не заговорничат срещу човешка власт, нито се замесват в революционни планове. Не каза ли Господ: *„... ако царството Ми беше от този свят, служителите Ми щяха да се борят“*? Тези хора са посланици на една небесна страна и поради това преминават през този свят като чужденци и пришълци.

Те са абсолютно честни във всичките си дела. Избягват хитрувания от какъвто и да е характер. Тяхното „да“ значи „да“ и тяхното „не“ значи „не“. Те отказват да приемат популярната лъжа, че целта оправдавала средствата. При никакви обстоятелства те не

вършат зло, за да дойде добро. Всеки от тях е въплътената съвест — по-скоро би умрял, отколкото да съгреша.

Друг принцип, спазван непоклатимо от тези хора, е, че те обвързват делото си с местната църква. Те излизат навън на нивата в света, за да печелят души за Господ Исус, след което ги довеждат в общение с местната църква, където те могат да бъдат укрепени и изградени в своята пресвята вяра. Истинските ученици осъзнават, че местната църква е Божият инструмент на земята за разпространяване на вярата и че най-добрата и най-трайна работа се гради на този принцип.

Тези ученици мъдро избягват всякакви обвързващи съюзи. Те твърдо отказват действията им да бъдат определяни от каквато и да е човешка организация. Те получават бойните си заповеди направо от небесния щаб. Това не означава, че работят без доверието и одобрението на християните в своята местна църква. Напротив, те гледат на такова одобрение като на потвърждение на Божието призвание за служение. Но те подчертават необходимостта от служба на Христос в подчинение на Словото Му и на Неговото водителство.

И накрая, тези ученици избягват публичността. Те държат да останат на заден план. Целта им е да прославят Христос и да направят Него известен. Те не търсят за себе си големи неща. Нито пък искат да разкрият стратегията си на врага. Затова работят тихо и незабележимо, незнани за човешките хвалби или обвинения. Те знаят, че „небето е най-доброто и най-безопасно място за научаване на резултатите от техния труд“.

---

[1] J. H. Jowett ↑

[2] Dinsdale T. Young ↑

[3] C. H. Spurgeon ↑

[4] John Mott ↑

[5] Harry Smith Leiper ↑

УЧЕНИКЪТ И БРАКЪТ

„Има скопци, които сами себе си са скопили заради небесното царство. Който може да приеме това, нека приеме.“

(Мат. 19:12)

Един от най-важните въпроси, с който всеки ученик се сблъсква, е дали Бог го е призвал към семеен живот, или към безбрачие. Това е изцяло въпрос на лично водителство от Господа. Никой не може да решава това за някой друг и е много опасно занимание да се месим в такава важна област.

Общото учение на Божието Слово е, че бракът е Божия институция, създадена за човека със следните няколко цели:

1. Той е създаден за приятелство и за удоволствие. Бог видя, че *„не е добре за човека да бъде сам“* (Бит. 2:18).

2. Той е предназначен за продължение на човешкия род. Това се вижда от заповедта на Господа: *„Плодете се и се размножавайте, и напълнете земята“* (Бит. 1:28).

3. Той е въведен с цел запазване чистотата в семейството и в обществото. *„За да се избягва блудството, нека всеки мъж има своя собствена жена“* (1 Кор. 7:2). Нищо в Божието Слово не намеква, че брачният живот е несъвместим с живота на чистота, посвещение и служение на Христос. Напротив, напомня ни се, че *„женитбата е на почит и леглото — неосквернено“* (Евр. 13:4а). Записано е и следното: *„Който е намерил съпруга, намерил е добро“* (Пр. 18:22). Думите на Проповедника: *„По-добре са двама, отколкото един“* (Екл. 4:9) често се прилагат по отношение на брака, особено ако двамата са свързани заедно в служба на Бога. Нарастващата ефективност на общите усилия се вижда от Втор. 32:30, където един гони хиляда, а двама гонят десет хиляди.

Но макар че бракът е Божията воля за човешкия род като цяло, той не непременно е Божията воля за всеки отделен човек. Въпреки че на него може да се гледа като на неотменимо право, ученикът на Христос може да избере да се откаже от това свое право, за да се отдаде по-пълно на служба на Христос.

Господ Исус отбеляза, че в Неговото царство ще има и такива, които са станали скопци заради Него:

„Защото има скопци, които така са родени от утробата на майка си; има и скопци, които са били скопени от човеци; а има скопци, които сами себе си са скопили заради небесното царство. Който може да приеме това, нека приеме“.

(Мат. 19:12)

Това е едно доброволно обричане, което човек прави в резултат на два фактора:

1. Чувство за водителство от Господа да живее безбрачен живот.

2. Желание да се отдаде по-пълно на работата за Господа, без допълнителните отговорности на семейния живот.

Трябва да има убеждение за призвание от Бога (1 Кор. 7:7б). Само тогава един ученик може да бъде сигурен, че Господ ще му даде необходимата благодат, за да издържи.

Второ, това трябва да е доброволно. Когато безбрачието се налага принудително от страна на църквата, опасността от нечистота и неморалност е огромна.

Апостол Павел е подчертавал факта, че нежененият човек често може да се отдаде по-пълно на Бога:

„Нежененият се грижи за това, което е Господно — как да угажда на Господа; а жененият се грижи за това, което е световно — как да угажда на жена си“.

(1 Кор. 7:32-33)

Поради тази причина той изразява желанието неженените, неомъжените, вдовците и вдовиците да останат както са, т.е. неженени и неомъжени (1 Кор. 7:7-8).

Дори за тези, които вече са женени или омъжени, апостолът подчертава, че понеже времето е кратко, всичко трябва да бъде подчинено на великата задача да се благовества Христос:

„Това казвам, братя, че времето е кратко. Затова, отсега нататък тези, които имат жени, нека бъдат, като че нямат, и онези, които плачат — като че не плачат, които се радват — като че не се радват, които купуват — като че не притежават, и които си служат със света — като че не са предадени на него, защото сегашното състояние на този свят преминава“.

(1 Кор. 7:29-31)

Това, разбира се, не означава, че човек трябва да зарече семейните си задължения, да изостави жена си и децата си и да се втурне да мисионерства. Означава обаче, че той не трябва да живее за удоволствията и удовлетворението на семейния живот. Той не бива да използва жена си и децата си като извинение за това, че поставя Христос на второ място.

Чарлз Стъд^[1] се страхувал да не би годеницата му да е толкова свързана с него, че Господ Исус да изгуби първото място в нейния живот. За да избегне това, той съчинил един стих, който тя да си повтаря всеки ден:

*Обичам те, Исусе,
Тъй скъп си Ти за мен!
По-скъп дори от Чарли
— любим и скъпоценен.*

Комунистите са се научили да подчиняват семейния си живот на великата си цел да завладеят света за своята кауза. Гордън Лонсдейл^[2]

е един пример за това. След като бил заловен в Англия като руски шпионин през 1960, полицията намерила едно писмо от жена му и неговия отговор от шест страници. Жена му била написала: „Колко несправедлив е животът. Напълно разбирам, че работиш и това е твой дълг, и ти обичаш тази работа, и я вършиш напълно съзнателно. Въпреки това разумът ми е някак си по женски ограничен и страдам ужасно. Пиши ми колко ме обичаш и може би ще се почувствам по-добре“.

От своя страна Лонсдейл бил отговорил: „Всичко, което ще кажа, е, че имам само един живот и той не е лесен. Искам да го изживея така, че когато погледна назад, да не се срамувам от начина, по който съм го изживял... Скоро ставам на трийсет и девет. Мислиш ли, че ми остава още много?“^[3].

„Времето е кратко“ пише Павел, „нека... тези, които имат жени, бъдат, като че нямат...“.

Трагедията е, че прибързаният или неправилен брак често е бил оръжието на дявола за отклоняване на младия ученик от пътя на пълно служение на Христос. Много целеустремени пионери са пожертвали пътя си на неразделено служение върху сватбения олтар.

Бракът може да бъде жесток враг на изпълнението на Божията воля — всички да чуят за Христос. „Бракът е даден от Бога. Но когато той се превърне в препятствие пред Божията воля, с него е злоупотребено. Можем да посочим мнозина — мъже и жени — които са получили ясно призвание да отидат на мисионерското поле, но не са стигнали там, защото са били задържани от близките си... Нищо, дори и Божието благословение на другар в живота, не бива да се изпречва пред Божия план за живота ни... Днес души умират без Христос, защото любимите са взели първенство пред Божията воля.“^[4]

Вероятно безбрачието е особено полезно в случаите на пионери-мисионери. „На мъжете и жените от предната линия може да се наложи да се лишават и от най-необходимото, да не говорим за приятните, макар и съвсем законни удоволствия на живота. Техен дълг е да понасят страдания, да бъдат добри войници, необременени с нещата от този живот, атлети без никакво излишно тегло... Това е повик, призвание и назначение на особена служба.“^[5]

За онези, които чуят този призив и откликнат, ето я наградата на Христос: „Истина ви казвам... всеки, който е оставил къщи или

братья, или сестри, или баща, или майка, или жена, или деца, или ниви заради Моето име, ще получи стократно и ще наследи вечен живот“ (Мат. 19:28а, 29).

---

[1] C. T. Studd ↑

[2] Gordon Arnold Lonsdale ↑

[3] Time magazine, February 17, 1961. ↑

[4] Gustafson, Wesley L., Called but not going, Chicago: IVCF Press, p. 10. ↑

[5] Cable and French, Ambassadors for Christ, Chicago: Moody Press. ↑

ПРЕСМЯТАНЕ НА ЦЕНАТА

Господ Исус никога не се е опитвал да примами хората към повърхностна изповед на вяра. Той не се е стремил да привлича много хора чрез популярни и приятни за слушане проповеди.

Дори напротив, когато хората са започвали да се тълпят след Него, Той се е обръщал към тях и ги е пресявал, като е проповядвал най-строгите изисквания на ученичеството.

При един такъв случай нашият Господ предупреди тези, които биха го последвали, да пресметнат цената. Той каза:

„Защото кой от вас, когато иска да построи кула, не сяда първо да пресметне разноските — дали ще има с какво да я доизкара? Да не би, като положи основа, а не може да довърши, всички, които гледат, да започнат да му се присмиват и да казват: Този човек започна да строи, но не можа, да довърши. Или, кой цар, който отива на война срещу друг цар, няма да седне първо да се посъветва — може ли с десет хиляди да се противопостави на онзи, който идва срещу него с двадесет хиляди? Иначе, докато другият е още далеч, изпраща посланици да иска условия за мир“.

(Лука 14:28-32).

Тук Той сравнява живота на християнина със строително предприятие и с война.

Пълна глупост е да се започне строеж на кула, казва Той, ако не сме сигурни, че имаме достатъчно средства да я довършим. В противен случай недовършеният строеж ще остане като паметник на нашата липса на предвидливост.

Колко вярно! Едно е да вземем решение за Христос под въздействие на горещите емоции на някоя масова евангелизация. Но

съвсем друго е да се отречеш от себе си, да носиш кръста си всеки ден и да следваш Христос. Макар че не ни струва нищо да станем християни, доста скъпо струва да бъдем последователни ученици, ходещи по пътя на жертвата, отделянето и страданието заради Христос. Едно е да започнем християнското състезание добре, но съвсем друго е да се бърхтиш в него ден след ден, в хубаво и лошо време, в благополучие и в беда, в радост и в скръб.

Наблюдава ни един критичен свят. По някакъв странен инстинкт той знае, че християнският живот изисква всичко или нищо. Когато вижда истински християнин, той може да се подиграва, да се присмива и да го мрази, но вътрешно има дълбоко уважение към човека, който се е предал безрезервно на Христос. Но когато вижда полухристиянин, той изпитва към него само презрение. Той го подиграва с думите: „Този започна да строи, но не можа да доизкара! Голям шум вдигна, когато повярва, но сега не е по-различен от всички нас. Тръгна с голяма скорост, а сега едва се влачи“.

Затова Спасителят казва: „По-добре да беше пресметнал цената!“.

Втората Му илюстрация представя един владетел, който трябва да обяви война на друг. Не би ли било разумно най-напред да прецени дали с десетхилядната си армия може да излезе срещу армия, наброяваща два пъти повече? Колко абсурдно би било първо да обяви война, а после да прави сметки, когато армиите вече настъпват една срещу друга. Единственото, което би му останало тогава, е да развее бяло знаме и да изпрати посланици, които, пълзейки робски в праха, да искат условия за мир.

Сравнението на християнския живот с война не е преувеличение. Има ги жестоките врагове — светът, плътта и дяволът. Има обезсърчения, проливане на кръв и страдания. Има дълги изтощителни часове на бдение в очакване на светлината на деня. Има сълзи, тежък труд и изпитания. И всеки ден — смърт.

Всеки, който си поставя за цел да следва Христос, трябва да помни Гетсимания, Гавата и Голгота. И след това трябва да пресметне цената. Тя е или абсолютно посвещение на Христос, или хленчеща капитулация с целия позор и унижение, които тя означава.

С тези две илюстрации Господ Исус предупреди слушателите Си да не вземат импулсивни решения да станат Негови ученици. Това,

което Той би могъл да им обещае, са гонения, страдания и скърби. Те трябва първо да пресметнат цената. А каква е цената? Следващият стих дава отговора:

„И така, ако някой от вас не се отрече от всичко, което има, не може да бъде Мой ученик“.

(Лука 14:33)

Цената е „всичко“ — всичко, което човек има и е. Така беше за самия Спасител. Не може да бъде по-малко и за онези, които ще Го последват. Ако Този, който беше неизразимо богат, доброволно стана беден, възможно ли е Неговите ученици да спечелят наградата по поевтин начин?

След това Господ Исус заключи беседата Си със следните думи:

„Добро нещо е солта, но ако самата сол обезсолее, с какво ще се подправи? Тя не струва нито за земята, нито за тор; а я изхвърлят навън“.

(Лука 14:34)

В библейски времена хората изглежда не са имали чиста сол, каквато имаме ние днес. Тяхната сол е съдържала различни примеси, като например пясък и др. Било е възможно солта да изгуби солеността си; това, което е оставало, е било безвкусно и безполезно. Не е било възможно да се използва нито като сол, нито за наторяване. Понякога е била използвана, за да се правят пътеки. Така че *„тя вече за нищо не става, освен да се изхвърли навън и да се тъпче от хората“* (Мат. 5:13).

Приложението на тази илюстрация е ясно. Има една главна цел на съществуването на християнина — да прослави Бога с един живот, който е изцяло пожертван за Него. Християнинът може да изгуби вкуса си, като събира съкровища на земята, грижейки се за собственото си удобство и удоволствие, опитвайки се да си създаде име в света, като продава живота и талантите си на недостойния свят.

Ако вярващият пропусне главната цел на съществуването си, той пропуска всичко. Той не е „нито полезен, нито красив“. Неговата съдба е като безвкусната сол: да бъде тъпкан от хорските крака — чрез техните подигравки и презрение.

Последните думи са следните:

„Който има уши да слуша, нека слуша“.

Много често след тежки думи нашият Господ добавя тази фраза. Като че ли Той е знаел, че не всички хора ще ги приемат. Знаел е, че някои ще се опитват да ги изтълкуват преносно, да притъпят острието на Неговите остри изисквания. Но е знаел също, че ще има и отворени сърца, млади и стари, които ще се преклонят пред изискванията Му, за които Той е достоен. Така че Той остави вратата отворена! „*Който има уши да слуша, нека слуша.*“ Чуващите са тези, които пресмятат цената и казват:

*Аз съм решил да следвам Исус.
И сам да остана, пак ще Го следвам.
Светът е зад мен, пред мене е кръстът —
без път назад. Без път назад.*

СЯНКАТА НА МЪЧЕНИЧЕСТВОТО

Когато човек е истински посветен на Исус Христос, изглежда, че за него не е важно дали живее, или умира. Важното е само Господ да бъде прославен.

Когато четете „Триумфът на Джон и Бети Стам“^[1], ще забележите нещо, което се повтаря през цялата книга — „...Христос да бъде възвеличен в тялото ми — било чрез живот, или чрез смърт“ (Филип. 1:20).

Същият подтекст се открива и в писанията на Джим Елиът. Още като студент в Уийтън Колидж, той пише: „Готов съм да умра за аука-индианците“. По друго време той пише: „Отче, вземи живота ми — да, кръвта ми, ако желаеш; нека Твоят огън ги погълне. Те не са мои, за да ги пазя. Вземи ги, Господи, вземи всичко. Излей живота ми като жертвен дар за света. Кръвта има стойност само когато се излива върху Твоя олтар“.

Изглежда, че много от героите на вярата са достигнали същото ниво в отношенията си с Бога. Те са осъзнали, че „ако житното зърно не падне в земята и не умре, то си остава самотно, но ако умре, дава много плод“ (Йн. 12:24). И те са били готови да станат това житно зърно.

Спасителят е учел Своите ученици точно на това разбиране: „Защото, който иска да спаси живота си, ще го изгуби; а който изгуби живота си заради Мен — той ще го спаси“ (Лука 9:24).

Колкото повече размишляваме за това, толкова по-разумно ни се струва то.

Първо, нашият живот и без това не е наша собственост. Той принадлежи на Онзи, който ни купи с цената на Своята безценна кръв. Можем ли егоистично да стискаме за себе си нещо, което принадлежи на друг? Чарлз Стъд е дал за себе си такъв отговор:

„Знаех, че Исус е умрял за мен, но изобщо не разбирах, че ако Той е умрял за мен, аз вече не принадлежа на себе си. Изкупление означава да бъдеш откупен обратно, така че или трябваше да стана крадец, като задържам това, което не е мое, или в противен случай трябваше да предам всичко на Него. Когато осъзнах, че Исус Христос е умрял за мен, вече не ми се виждаше тежко да се откажа от всичко заради Него“.

Второ, всички ние и без това ще умрем, ако междувременно Господ не дойде. По-голяма трагедия ли е да умреш в служба на Царя, отколкото като пореден номер в статистиката за злополуки? Не е ли бил прав Джим Елиът, като е казал: „Не е глупак онзи, който дава онова, което не може да задържи, за да получи онова, което не може да изгуби“?

Трето, твърде логично е, че ако Господ Исус умря за нас, най-малкото, което бихме могли да направим, е и ние да умрем за Него. Ако слугата не е по-горен от господаря си, какво право имаме ние да влезем в небето по по-приятен начин от Него? Това разсъждение е накарало Джон Стъд да каже: „Ако Исус Христос е Бог и е умрял за мен, тогава няма жертва, която е прекалено голяма, за да я направя за Него“.

И последно, престъпление е да стискаме живота си, когато чрез смелото му жертване би могло да се излее вечно благословение върху нашите ближни. Хората нерядко дават живота си в интерес на някакви медицински изследвания. Други рискуват живота си, за да спасят любимите си хора от горящи сгради. Мнозина други умират в битки, защитавайки страната си от вражески сили. Колко според нас струва животът на човека?

*Виждам душите им — на хората край мене:
оковани завоеватели, поробени царе.
Втренчени с празни очи в своите възжелания,
съдържащи външното само — на смъртта синове.
Непоносим копнеж ме връхлита с вълнение,*

*разтърсва ме, ломи като тромпетен зов —
Да ги спася! Да изгоря за тяхното спасение,
живота си да дам, за жертва съм готов!*

У. Х. Майърс

Не от всекиго се изисква да даде живота си като мъченик. Кладата, куршумът, гилотината са запазени за малцина избрани. Но всеки от нас трябва да има духа на мъченик, ревността на мъченик, всеотдайността на мъченик. Всеки от нас може да живее като онези, които вече са пожертвали своя живот за Христос.

*Дали съм болен, или здрав,
с кръст тежък или със корона,
Дали съм мълния, или дъга —
захвърлям тяло и душа:
За Бога да ги преора.*

---

[1] [The triumph of John and Betty Stam](#) ↑

НАГРАДИТЕ НА ИСТИНСКИЯ УЧЕНИК

Живот, изцяло предаден на Господ Исус, има своята дълбока вътрешна награда. В следването на Христос има радост и удовлетворение, които са животът в най-истинския смисъл.

Спасителят неведнъж е казвал: „*Който изгуби живота си заради Мен, той ще го намери*“. Този Негов израз се среща в четирите евангелия по-често от почти всичко, което е говорил. (Вж. Мат. 10:39, 16:25, Марк 8:35, Лука 9:24, 17:33, Йн. 12:25.) Защо се повтаря толкова често? Не е ли защото изтъква един от най-фундаменталните принципи на християнския живот — че живот, стискан за себе си, е живот изгубен, а живот, пожертван за Него, е живот намерен, спасен, прекрасен, вечен?

Половинчатото християнство може да ви осигури само едно мизерно съществуване. Да бъдеш готов на всичко за Него е най-сигурният начин да се радваш на Божието най-добро.

Да бъдеш истински ученик означава да си роб на Исус Христос и да откриеш, че службата за Него е съвършената свобода. Свободата се крие в стъпката да кажеш: „Обичам Господаря си. Няма да си изляза свободен“.

Истинският ученик не затъва в дребни занимания и временни неща. Той се занимава с вечното и, както Хъдсън Тейлър, се наслаждава на лукса да има съвсем малко неща, за които да се грижи.

Той е като непознат, и все пак добре познат. Макар и непрекъснато умиращ, той все пак живее. Наказван е, но не е умъртвен. Наскъръбяван, но винаги радостен. Макар и беден, прави другите богати. Той няма нищо, но притежава всичко. (2 Кор. 6:9-10)

И както може да се каже, че животът на истинския ученик е животът с най-голямо духовно удовлетворение в този свят, със същата сигурност може и да се каже, че това е животът, който ще бъде най-богато награден в идващия свят. „*Защото Човешкият Син ще дойде в славата на Своя Отец със Своите ангели; и тогава ще отплати на всекиго според делата му*“ (Мат. 16:27).

Затова истински блажен и през времето, и във вечността е онзи човек, който може да каже заедно с *Бордън Йелски*:

„Господи Исусе, свалям ръцете си от кормилото на живота си. Седни Ти на неговия престол. Промени ме, очисти ме и ме използвай по Своята воля!“.

НЕ ПОЖЕЛА ТОЙ

*„Не пожела Той никой да погине!“
Исус слезе от славата, от трона Си;
за света ни, паднал и изгубен, се смили;
И от любов на кръста Сам изля живота Си!
Погиващи, погиващи! Отчаяни вървят...
сърца прекършени, товарът ги препъва...
Кой ще им покаже спасителния път?
И кой ще ги привдигне нататък да пътуват?*

*„Не пожела Той никой да погине!“
Затуй облече като нас скръбта и болката;
Дойде да търси и спаси погиналото;
превързва рани, бърше сълзи бликнали.
Погиващи, погиващи! Отмина жетвата!
Жетварите са малко, а близо е нощта.
Отиваш ли? — Исус те вика, чуваш ли?
Ти трябва да спасяваш погиващи души!*

*За удоволствия намира ни се време,
а колко малко ни остава за Христа.
Ти даваш на света, за грижи, суетене,
а не на робите — храна и свобода.
Погиващи, погиващи! Чуй ги как викат:
Кажете ни, ни молят, за Спасителя Исус!
Ах, уморени сме от тежкото си бреме,
сълзи на скръб очите ни мъглят.*

*„Не пожела Той никой да погине!“
Последвахме Те, как можем да живеем
бездейно покрай някоя погиваща душа?
Да нямаме ни помощ, ни сърце за нея?*

*Погиващи, погиващи! — Нима ще сме спокойни?
Прости ни, о, Учителю! И пак ни вдъхнови!
От светското измий ни: да можем да живеем
за вечните Ти стойности — и вярно, и достойно.*

Люси Р. Майер

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.